

نیهون نو کاتچو

جلد اول - زره های ژاپنی

نیہون نو کاتچو

جلد اول - زرہ های ژاپنی

تالیف : مصطفی پروار

توجه :

هرگونه کپی برداری از این اثر با ذکر نام مؤلف و منبع آن مجاز و بلامانع است.

اولین کتاب تخصصی درباره زره زاپنی

به زبان فارسی

سخن مؤلف

این اثر تنها برای کسانی رایگان است که از توان مالی مناسبی برخوردار نیستند. از سایرین انتظار می رود چنانچه این اثر را راهگشا می دانند با پرداخت هزینه کتاب (مبلغ دلخواه) از مؤلف و این شکل نوین از نشر حمایت کنند :

ملی کارت بانک ملی ایران

صاحب حساب : مصطفی پروار

شماره کارت : ۶۰۳۷ ۹۹۱۱ ۲۵۱۱ ۳۷۴۰

مزایای نشر الکترونیک :

کاهش هزینه های تولید و چاپ
عدم نیاز به فضای گسترده فیزیکی برای آرشیو نشریات، مجلات و کتابها
عدم نیاز به توزیع پستی
وجود هایپر لینک ها و استفاده از اطلاعات تکمیلی
امکان نشر با شمارگان پایین
قابلیت استفاده از سایر اشکال محتوایی چندرسانه ای
قابلیت جست و جوی راحت و سریع

پیشگفتار ۷

درباره نیهون نو کاتچو ۸

- طبقه بندی
- طبقه بندی براساس نوع ساختمان
- طبقه بندی براساس نوع قدمت
- اجزای تشکیل دهنده یک زره ژاپنی

زره دوره باستان ۱۷

- تانکو
- کیکو
- کابوتو

زره دوره کلاسیک ۲۹

- کوزان و کبیکی - اُدوشی
- او - یوروی
- دو - مارو
- هارات (ماکاکِ دو) و هاراماکی
- کوساری (زره زنجیری)
- کابوتو
- کوت ، سونِ آتِ و هایاداتِ

زړه دوره مدرن ۵۲

- سوگاک - اُدوشی
- موگامی - دو گوسو کو
- مارو - دو گوسو کو
- نی - مای - دو گوسو کو
- اُکِگاوا - دو گوسو کو
- نامبان - دو گوسو کو
- کابوتو
- کوت ، سونِ آتِ و هایداتِ
- انواع دیگر توسی - گوسو کو

فهرست واژگان ۷۴

منابع ۷۷

پیشگفتار

سامورایی ها حدوداً تا قرن پنجم میلادی از سپر استفاده می کردند که به این سپرها تِ داتِ گفته میشد. اما با گذشت زمان و ظهور سلاح های جدید همچون تاجی ، کاتانا ، ناگیناتا ، یاری و یومی (کمان بلند ژاپنی) رفته رفته نقش سپرها در نبرد کمتر شد و علت آنهم این بود که برای استفاده از این سلاح های تازه ظهور کرده باید از دو دست استفاده می شد و دیگر فرد نمی توانست تِ داتِ را حمل کند. شیوه جنگی سامورایی به گونه ایی بود که نیاز به زره های مقاوم و در عین حال انعطاف پذیر و سبک بود. در اوایل از زره های چوبی استفاده هایی شده است که با پیشرفت و گسترش دانش زره سازی که مانند دانش ساخت شمشیر از کشورهای چین و کره وارد ژاپن شده بود زره ها تکامل یافته بودند. در جلد اول کتاب شما با سه دوره اصلی ساخت زره آشنا می شوید؛ دوره باستان ، دوره کلاسیک و دوره مدرن. به طریقی می توان برجسته ترین زره ژاپنی را او-یوروی دانست. زیرا تنها توسط طبقه سامورایی ژاپن فتودال پوشیده می شد. از او — یوروی برای اولین بار در قرن دهم و در اواسط و اواخر دوره هیان استفاده شد، همچنین حدوداً در قرن دوازدهم جنگ گِنِپی که نیاز به زره به اوج خود رسید ، از این نوع زره استفاده گسترده ایی شد. جلد دوم کتاب هم در آینده نزدیک به صورت الکترونیکی منتشر خواهد شد.

مصطفی پروار - تابستان ۱۳۹۳

مسئول سبک کن جوتسو(شمشیرزنی سامورایی) استان گلستان

درباره نیهون نو کاتچو

طبقه بندی

زره های ژاپنی می توانند با شاخص های گوناگونی طبقه بندی شوند. در این کتاب ، ما زره های ژاپنی را از جهت ساختمان (ساخت و ساز) و قدمت مورد بررسی قرار می دهیم. اما قبل از هر چیز ، لازم است تا نکته ایی را یاد آور شویم : مهم نیست که شما چه دیده اید و چه شنیده اید، زره ژاپنی هرگز از چوب یا بامبو ساخته نشده است (به جزء در برخی از زره های اولیه). مواد تشکیل دهنده زره ها ، چرم و آهن (فولاد در دوره های بعدی) و یا ترکیبی از هر دو بودند. رنگ بندهای یراق دوزی^۱ شده و لاک کاری شده که فلز و چرم را پوشش می داد ، آنها را صاحب ظاهری متمایز می کرد ، شبیه زره هایی که با چوب ساخته شده اند. به طور کلی ، زره ژاپنی را می توان براساس ساختمان آنها در سه گروه اصلی جای داد ، زره های پولکی ، زره های چند لایه و زره های تمام صفحه.

۱. دوختن رشته های زرین یا سیمین بر کنار جامه (لغتنامه دهخدا).

طبقه بندی براساس ساختمان

زره های پولکی (کوزان - دو^۱) از صفحات فولادی مستطیلی یا ذوزنقه ایی کوچک (یا به ندرت چرم) ، به نام کوزان^۲ ، و یراق دوزی همراه با نوارهای چرمی یا بند های ابریشمی (پنبه ایی) ، به نام آدوشیگ^۳ ، تشکیل شده است . اگر چه به ندرت در برخی از دوره ها مورد استفاده قرار می گرفت، اما دارای گسترده ترین نوع ساختمان نیز می باشد. زره های چند لایه توسط لایه های بلند و نسبتاً باریک ساخته می شدند ، با یراق دوزی و پرچ کاری ، باعث تشکیل یافتن بخشی در زره می گردد. زره های ژاپنی نوع اولیه ، به

نام تانکو^۴ ، دارای چنین ساختمانی بودند. این نوع زره تقریباً به فراموشی سپرده شده بود ، تا اینکه در قرن شانزدهم میلادی دوباره پدیدار شدند. زره های تمام صفحه ، قبل از اولین ارتباط ژاپنی ها با اروپاییان (۱۵۴۳) ناشناخته بودند. همانطور که در ادامه می خوانیم ، گرچه این دسته از زره ها به شدت تحت تاثیر زره بالاپوش اروپایی قرار گرفتند ، اما زره تمام صفحه گام منطقی دیگری در جهت بهبود دفاع ژاپنی بوده است .

کابوتو ، کلاه خود سامورایی ،
مربوط به قرن شانزدهم میلادی

۱ . kozan-do

۲ . kozane

۳ . odoshige

۴ . tanko

طبقه بندی براساس قدمت

زره ژاپنی را براساس قدمت می توان به سه گروه اصلی دیگر تقسیم کرد ؛ زره های دوره باستان ، زره های دوره کلاسیک و زره های دوره مدرن . زره های دوره باستان تا قرن دهم میلادی مورد استفاده قرار می گرفتند. تعداد محدودی از آنها باقی مانده اند ، اما می دانیم که ساختمان زره ها در این دوره ، هم پولکی و هم چند لایه بوده است . همچنین می دانیم که برخی از زره های دوره باستان تاثیر گرفته از همتایان خود یعنی اقلیم های چینی و کره ای هستند . زره های دوره کلاسیک ، عمدتاً ساختمانی پولکی

واحد های اندازه گیری

در زیر اندازه گیری هایی که در زمان سامورایی رواج داشته آمده است :

وزن	
۱ مونم	۳۰۷۵ گرم
۱ کانم = ۱۰۰۰ مونم	۳۰۷۵ کیلوگرم
طول	
۱ شاکو	۳۰،۳ سانتیمتر
۱ کین = ۶ شاکو	۱،۸ متر
۱ چوو = ۱۰ شاکو	۳،۰۳ متر
۱ چوو = ۶۰ کین	۱۰۹ متر
۱ ری	۳۹۲۷،۲۷ متر
محیط	
۱ چوو	۰،۹۹۲ هکتار
حجم	
۱ گوو	۰،۱۸ لیتر
۱ شوو	۱،۸ لیتر
۱ کوکو	۱۸۰ لیتر

داشتند ، از قرن دهم تا پانزدهم میلادی مورد استفاده قرار می گرفتند و به نظر می رسد اختراع ژاپنی ها باشد . در طی این دوره زره ژاپنی ظاهر متمایز خود را بدست آورد و تمام قسمت مورد نیاز زره پدیدار شدند. زره های دوره مدرن دارای تنوع زیادی هستند که از قرن شانزدهم تا نوزدهم مورد استفاده قرار گرفتند. در طول جنگ های فئودالی در قرن شانزدهم انواع بسیار زیادی از زره ها به وجود آمدند. ساختمان زره ها در این دوره عمدتاً از

نوع زره چند لایه بود ، اما در طول دوره صلح ادو^۱ (۱۶۰۳-۱۸۶۸) ، برخی از زره سازان به ساخت زره با ساختمان پولکی روی آوردند. زره تمام صفحه در اواسط قرن شانزدهم پدیدار شد، و با وجود هزینه بالای آن ، به سرعت محبوبیت کسب کرد.

اجزای تشکیل دهنده زره ژاپنی

هرچند که یک دست زره کامل (گوسوکو^۲) از ۲۳ عنصر (بخش) یا بیشتر تشکیل شده ، اما با بستن فوندوشی^۳ آغاز شده و با قرار دادن نیزه در تکیه گاه اصلی (یاری - آت^۴) پایان می یافت ، تنها ۶ (روکوگو^۵) عنصر اصلی

زره یک سامورایی را تشکیل می دهند. این شش عنصر شامل :
 زره بالاتنه (دو^۶) ، کلاه خود (کابوتو^۷) ، ماسک صورت (مین یوروی^۸)
 یا مینپو^۹ ، زره دست ها (کوت^{۱۰}) ، زره ساق پا (سون آت^{۱۱}) و زره

یک نمونه زره ژاپنی که
 توسط سربازان آشیگاری به
 تن میشد.

۱ . Edo period

۲ . gusoku

۳ . fundoshi

۴ . yari-ate

۵ . rokugu

۶ . do

۷ . kabuto

۸ . men yoroi

۹ . menpo

۱۰ . kote

۱۱ . suneate

ران ها (هایدات^۱) می باشند. عنصر بسیار مهم هفتمی هم وجود دارد ، البته این عنصر بخشی از عناصر شش گانه بالا محسوب نمی شود ، اما جزء بخش بالاتنه می باشد و اهمیت بالایی دارد ، این بخش مهم محافظ شانه ها (سود^۲) است. زره بالاتنه

بالا : فرمانده توپوتومی

هیدییوشی

بالا راست : کلاه خود

فرمانده توپوتومی هیدییوشی

(دو) دارای ویژگی های متفاوتی در ساختمان خود است - در دوره های مختلف تاریخ ژاپن از انواع پولکی ها ، چند لایه و یا تمام صفحه استفاده شده است. بالاتنه بزرگترین قسمت هر زره است و دارای چهار نوع متفاوت می باشد. برای مثال ؛ آکا - ایتو - اُدوشی - نو - دو - مارو گوسوکو^۳ ، به معنی ، " زره ایی با ساختمان پولکی با یراق دوزی قرمز برای بالاتنه ، که دور بدن پیچیده می شود " و یا ، کیریتسوک - کوزان نی - مای دو گوسوکو^۴ ، به

۱ . haidate

۲ . sode

۳ . aka-ito-odoshi-no do-maru gusoku

۴ . kiritsuke-kozane ni-mai do gusoku

زره ساز ژاپنی در حال ساخت
سود

さういふ
かゝる
さね

ξ . shikoro

می شد تا هاچی کاربردهای متفاوتی داشته باشد - اسطوره ، نماد وضعیت سرباز ، جنبه ی تزئینی و یا حتی چیزی شبیه به " امضاء " یا " کارت شناسایی " جنگجو . گسترده ترین هاچی مورد استفاده در تاریخ ، کوواگاتا^۱، شپپور یا چیزی شبیه شاخ گوزن بود. ماسک صورت (مین یوروی یا مینپو) که معنای اصلی آن " زره صورت " است ، خیلی محبوب بود اما تنها توسط چند سامورایی در میدان نبرد مورد استفاده قرار می گرفت. در زیر مین یوروی ، زره گردن و گلو (عملکردی مشابه زره های گردن اروپایی) پوشیده می شد. زره گردن و گلو می توانست ساختمان و نام های متفاوتی داشته باشد (نوداوا^۲، اریوا^۳ و گورووا^۴ سه نوع مختلف هستند) ، و میتوانست به صورت جداگانه از مین یوروی ساخته شود و یا اینکه به صورت یک بخش از ست کامل زره (گوسوکو) در نظر گرفته شود. تا اواسط قرن دوازدهم زره های بخش آستین (کوت) در واقع فقط برای یک آستین بود ، یعنی تنها دست چپ را به منظور حفاظت دست از زره کمان را پوشش میدادند. از اواسط قرن دوازدهم به بعد ، زره های آستین برای هر دو دست طراحی شدند و همچنین عملکرد و ساختمان آنها برای حفاظت بیشتر در برابر سلاح های لبه دار تیز تغییر کرد. دستکش ها (تککو^۵) می توانستند از کوت جدا باشند ، ولی برای تشکیل دادن یک جز آنها

۱ . kuwagata

۲ . nodawa

۳ . eriwa

۴ . guruwa

۵ . tekko

را به کوتِ وصل می کردند. ساق پوش ها (سونِ آتِ) برای حفاظت از پاها مورد استفاده قرار می گرفتند ، اما انواع اولیه ی آنها به هیچ وجه از زانوها حفاظت نمی کردند. در قرن دوازدهم اولین محافظ ها زانو به عنوان بخشی جدایی ناپذیر از سونِ آتِ به وجود آمدند. سونِ آتِ از فولاد ، چرم آغشته به لاک (رنگ لاکِ) یا صفحات شش گوش ژاپنی (که در دوره های آخر به آن کیککو^۱ گفته میشد) ساخته می شد. معمولاً کوتِ و سونِ آتِ مانند یک جفت با طراحی یکسانی ساخته می شدند. حتی اگر امکان داشت که اشکال صفحات متفاوت باشند ، رنگ ، تزئین و پارچه ی پایه ی یکسانی داشتند. زره ران ها (هایداتِ) در طول قرن سیزدهم توسعه یافت و در نهایت به زره ژاپنی اضافه شد. هدفشان حفاظت از ران ها بود، اما مانند مینِ یوروی ، هایداتِ به ندرت در میدان نبرد استفاده میشد. در هایداتِ نیز از پارچه پایه ی یکسانی استفاده می کردند ، دقیقاً مانند آنچه که برای کوتِ و سونِ آتِ استفاده شده بود.

^۱ . kikko

تصویر ژاپنی از نبرد شیرویاما. سایگو تاکاموری را میتوان در گوشه سمت راست بالا با یونیفرم مشکی و قرمز در حال هدایت نیروهایش مشاهده کرد.

زره دوره باستان

اولین اطلاعات در مورد زره ژاپنی را می توان در وقایع باستان کوچیکی^۱ و نیهونگی^۲ پیدا کرد ، هر دو این کتاب ها در ۲۵ سال اول قرن هشتم نوشته شده اند. اطلاعات قابل اعتماد بیشتری هم نیز در حفاری های باستان شناسی در مکان های اطراف گورستان ها (کوفون^۳) یافت شده است ، در آن مکان سِت کامل زره و سلاح های متفاوت بدست آمده است. مجسمه های طرح دار (هانیوا^۴) که اغلب جنگجویان کاملاً مسلح و مجهز را به تصویر می کشند و باعث شده تا خیلی از مسائل مربوط به زره ژاپنی اولیه روشن شود. قدیمی ترین زره های بالاتنه احتمالاً از چوب سخت

یا پوست خام ساخته میشد. بخش های مختلف با یراق دوزی هانیوا ، مجسمه با طرح های جنگجویان همراه با زره

-
- ۱ . Kojiki
 - ۲ . Nihongi
 - ۳ . kofun
 - ۴ . haniwa

نوارهای چرمی همراه بودند، و بخش ها بالاتنه زره شان با لاک قرمز مایل به قهوه ایی ، قرمز یا سیاه پوشش داده شده بود.

تانکو^۱

به اولین زره ایی که در قرن چهارم به وجود آمد ، تانکو گفته می شود. این زره برای مبارزه پیاده نظام بود و تفاوت برجسته اش ساختمان چند لایه ایی آن بود . زره بالاتنه (دو) شامل یک قاب فلزی و صفحه بود. در ابتدا لایه ها با یراق دوزی به هم متصل می شدند و با نوارهای چرمی به قاب وصل شده بودند. در دوره های بعدی لایه ها پرچ می شدند. زره بالاتنه به صورت جداگانه ساخته میشد ، با استفاده از طناب های پارچه ایی آن را محکم می کردند. در هنگام پوشیدنش ، جنگجو نوعی کشش (ول بودن) را در زره بالاتنه در جهت های چپ و راست باید تحمل می کرد،

زره نوع تانکو

که نیاز به قدرت بدنی ، تمرین و چند دستیار برای بستن طناب های پارچه ایی داشت. این مشکل زمانی حل شد که یک بند اضافه شد و قسمت جلوی سمت راست دو را متحرک ساخت.

۱ . tanko

برخی از زره های بالاتنه دارای بند دومی در سمت چپ خود بودند. در دو سمت زره بالاتنه ، قسمت بالا ، دو نوار پارچه ایی برای قرار گیری روی شانه ها ، به نام واتاگامی^۱ اضافه شدند. این تغییرات باعث شدند تا وزن بر روی شانه های جنگجو پخش شود. در صورت نبودن این نوارها وزن زره ژاپنی بر روی ران های جنگجو قرار داشت. دامنی به شکل آویزان (کوسازوری) برای بهبود در راه رفتن به دو بخش تقسیم شده ، که به پایین قسمت دو وصل می شود. هدف کوسازوری حفاظت از بخش پایین تر بدن و ران ها بود. کوسازوری از ده لایه یا بیشتر ساخته میشد ، که همراه با نوارهای چرمی یراق دوزی می شد. اگر چه "هانیاوا" های زیادی زره را با کوسازوری نمایش می دهند ، ولی تعداد کمی از این نوع زره ها باقی مانده است. علت این امر می تواند این باشد که در بسیاری از آنها از پوست دباغی نشده استفاده کردند و در نتیجه آنها تجزیه شده اند. شانه ها و قسمت های بالایی بازو ها توسط محافظ شانه ها (کاتا - یوروی^۲) محافظت می شدند ، که به صورت منحنی و چند لایه یراق دوزی شده ساخته میشدند. کاتا - یوروی به زره گردن (آکابِ یوروی^۳) - که از گردن و قسمت های بالایی سینه و پشت محافظت می کرد - بسته میشدند. بهتر بود تا آکابِ یوروی روی نوارها (واتاگامی) قرار می گرفت تا اینکه زیر زره بالاتنه مثل اروپاییان قرار بگیرد. بخش های پایینی بازوها از طریق

۱ . watagami

۲ . kata-yoroi

۳ . akabe-yoroi

پوشیدن یک جفت کوتِ بلند لوله مانند حمایت می شوند که هر کدام از کوتِ ها از دولایه ی نیمه استوانه ایی تشکیل شده بود. برای حفاظت از دست ها ، از دستکش ها پولکی شکل متصل شده به کوتِ استفاده می کردند. زره کاملاً با لاک پوشیده شده بود. تزئینات تنها شامل لبه های چرمی بودند که از عناصر اصلی به حساب می آمدند. برخی از زره های متعلق به جنگجویان رده بالا طلایی بودند.

کیکو^۱

بدون هیچ شکی ، معرفی کیکو (یا کاک - یوروی^۲) ، به ورود اسب ها از قاره آسیا ، حدوداً اواخر قرن چهارم یا اوایل قرن پنجم متصل شده است. ژاپنی ها به سرعت کشف کردن که زره کره ایی با ساختمان پولکی از زره چند لایه ژاپنی برای جنگیدن بر روی اسب خیلی بهتر است. اولین زره پولکی ژاپنی تقریباً در پایان قرن پنجم به وجود آمد و با زره کره ایی تفاوت داشت ، در واقع شکل آنها شبیه زره نوع تانکو بود. اگر بخواهیم به صورت کلی بگوییم ، کیکو اولیه خیلی شبیه تانکو بود ، و تفاوتشان فقط در ساختمان بود. نمای زره بالاتنه شبیه کت بدون آستین بود و فقط هم بخش جلویی را پوشش می داد . همانطور که در مورد زره نوع تانکو

۱ . keiko

۲ . kake-yoroi

صحبت کردیم ، قسمت دو در زره نوع کیکو با طناب های پارچه ایی بسته می شد، و واتاگامی و کوسازوری هم به همان شکل زره تانکو می باشد. ترکیب محافظ های گلو و شانه از پولک های کوچک ساخته می شدند ، که روی زره بالاتنه قرار می گرفت. در این زمان کوت از پولک های عمودی باریک ساخته میشد ، اما دستکش ها حذف شده بودند. از آنجا که پای سرباز سواره در حملات آسیب پذیر بود ، ژاپنی ها برای حفاظت از پا ، شروع به استفاده از پولک در ناحیه های مختلف پا کردند ، ناحیه ی بالای زانو ها ، فرمی نیمه مخروط برای ناحیه ی زیر زانو ها ، و بخش سوم از قسمت پایینی پا (بالای قسمت " قدم " پا). تمام زره

بالا : نما از جلوی یک
زره نوع کیکو

بالا راست : نما از پشت
یک زره نوع کیکو

های نواحی مختلف پا که گفته شده در پشت پا بسته می شدند. نوع جدیدی از زره کیکو در قرن هشتم میلادی به وجود آمد. این زره شامل دو بخش (جلو و عقب) مرتبط با واتاگامی بودند ، و همانند یک پانچو پوشیده می شد. همچنین دو بخش دیگر در پایین بازوهای چپ و راست قرار داشتند. هر بخش زره (جلو یا عقب)، کوسازوری متعلق به خودش را داشت ، و در ضمن پهن ساخته میشد، پولک های مستطیل شکل در برهه ایی از زمان برای هر دو نوع زره تانکو و کیکو مورد استفاده قرار می گرفت ، اما در قرن های ششم و هفتم میلادی بود که زره های پولکی محبوبیت بدست آوردند. برخی از زره هایی که از چند نوع مختلف زره ساخته شده بودند هم جالب به نظر می رسند (برای مثال ، یک زره نوع تانکو با یک کوسازوری ساختمان پولکی).

کابوتو

کلاه خود استفاده شده با زره تانکو ، با جلو آمدن بخش پیشانی برای حفاظت از صورت توسعه یافته بود. نام کلاه خودهایی که این بخش را دارا می باشند، شوکاکو - تسوکی کابوتو^۱ است (به معنی ، " کلاه خودی که به مانند دژکوب یا قوچ ضربه می زند "). عنصر اصلی شوکاکو - تسوکی کابوتو ، لایه ی منحنی شوکاکو - بو^۲ بود

^۱ . shokaku-tsuki kabuto

^۲ . shokaku-bo

که این انحنا از جلو تا پشت سر ادامه داشت. این بخش کلاه خود دارای برآمدگی عمودی مشخصی در مرکز خود بود، و همچنین دو لایه افقی دارد، که دور کلاه خود کشیده شده اند، و با پرچ به آن وصل شده اند. این لایه ها به نام های کوشیماک^۱ (در پایین کلاه خود) و دو - ماک^۲ (در بخش مرکزی کلاه خود) بودند. فضای بین لایه ها با پولک های کوچک مستطیلی یا مثلی که پرچ میشدند، پر میشوند. لایه ی نیمه کروی دیگری به نام شوکاکو - تی ایتا^۳ بود، که بخش جلوی کاسه سر (هاچی) را تشکیل می داد، که وظیفه ی آن پر کردن فضای مثلی بین پیشانی جنگجو و شوکاکو - بو بود. تزئینات هم معمولاً شامل ۳ شاخه بر روی سر بود، حمل سه پر قرقاول که بر روی هاچی نصب شده بود، از این نوع تزئینات به شمار می آیند. نوارهای چرمی پهن از طریق سوراخهای تعبیه شده در بغل ها و پشت کوشیماک^۱ یراق دوزی می شوند، و این نوارها باعث محکم شدن لایه های افقی سه و پنج U شکل می شوند. پس از مدتی به لایه هایی که از گردن محافظت می کردند نام شیکورو داده شد. هر لایه یراق دوزی شده بود، به طوری که پایین بخش بالایی را پوشش می داد و حرکت رو به بالا را امکان پذیر می کرد. کلاه خود بعدی با معرفی زره نوع کیکو به وجود آمد. این کلاه خود که نامش مابیزاشی - تسوکی کابوتو^۴

۱ . koshimaki

۲ . do-maki

۳ . shokaku-tei ita

۴ . abizashi-tsuki kabuto

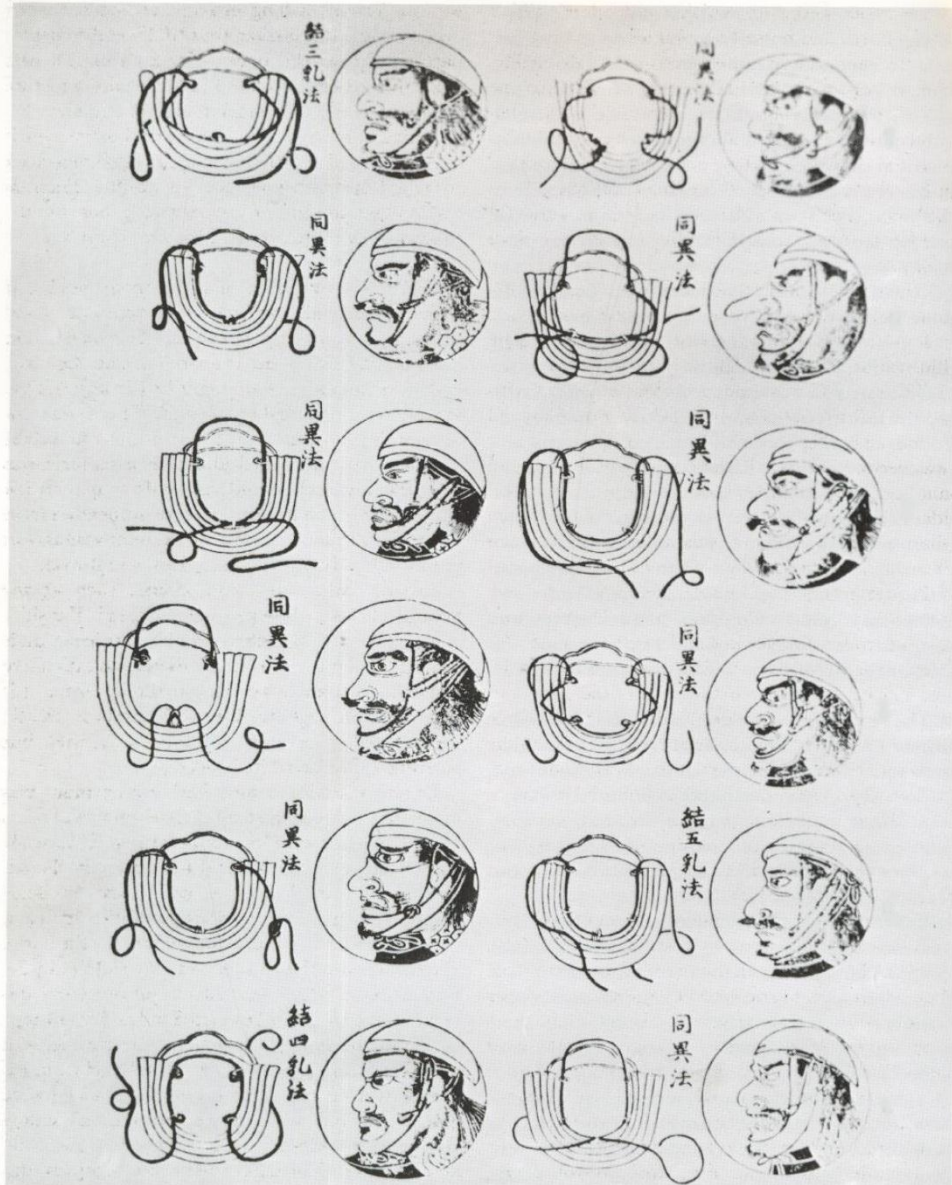
است، اشاره به شکل برگ مانند آن دارد (موبیزاشی^۱) . این کلاه خود شکلی نیمه کره ایی داشت و ساختمان آن شبیه ساختمان شوکاکو - تسوکی کابوتو بود. از کوشیماکی و دو - ماکي هنوز هم در این نوع کابوتو استفاده میشد ، اما آنها به شکل دایره های کامل به دور سر و بالای پولک ها به شکل کاسه ی سر ساخته می شوند. بالای قسمت کلاه خود با یک ورق آهنی گرد (فوسی - ایتا^۲) بسته میشد ، تا دو تزئین فنجان - مانند روی آن پرچ شوند. البته هنوز نقش آنها کاملاً مشخص نیست. محافظ گردن (شیکورو) ساختمانی مشابه با آنچه در شوکاکو - تسوکی کابوتو استفاده میشد ، دارد. با وجود این ، نوع دیگری از کلاه خود با آخرین نوع های زره کیکو معرفی شد. این نوع کلاه خود که به آن موکو - هاچیگیو^۳ می گفتند ، شکلی نیمه کره ایی/ مخروطی ، چینی/ مغولی دارد. کاسه سر از پولک های مستطیلی بلندی تشکیل شده بود و قسمت فوقانی آن با یک صفحه آهنی نیمه کره ایی بسته شده بود. شیکورو ساختمانی پولکی داشت و برای اولین بار پولک های ردیف بالایی ، انحنایی رو به جلو و به سمت بالا در زاویه ایی درست داشتند ، که باعث شکل گیری نمونه اولیه فوکیگااشی^۴ شد. خیلی از هانیوا ها انواع کلاه خودهای ساده ایی را نشان می دهند.

۱ . mobizashi

۲ . fuse-ita

۳ . moko-hachigyo

۴ . fukigaeshi

روش های مختلف بستن بندهای کلاه خود

سربازان (آشیگاری) در حال پخت برنج در کلاه خودشان ، سال ۱۶۰۰ میلادی

۱. یراق دوزی بند بر روی سود

۲. زره ساز مشغول کار بر روی کابوتو

۳. ابزار زره سازان ژاپنی

- www.takbook.com.**

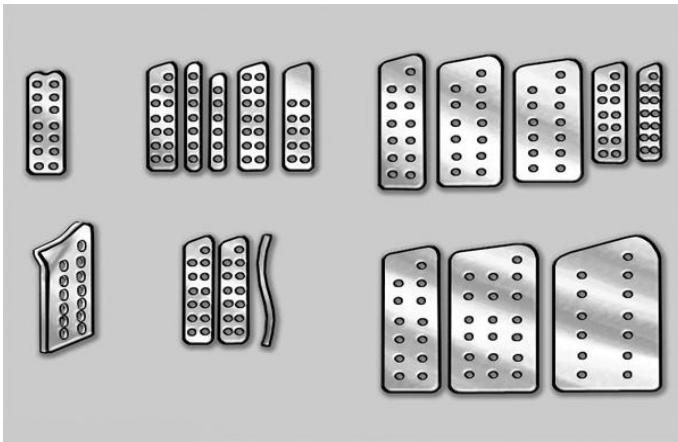
زره دوره کلاسیک

خانواده زره کلاسیک دارای چهار نوع اصلی زره پولکی می باشند. برخلاف زره دوره باستان ، که تحت تاثیر بخش های مختلف قاره قرار گرفته بودند (چین و کره) ، و یا زره دوره مدرن ، که برخی از آنها از اروپاییان الهام گرفته اند ، در واقع می توان گفت زره دوره کلاسیک اختراعی ژاپنی به حساب می آید. از ویژگی های منحصر بفرد زره دوره کلاسیک ، ساختمان آن است. این نوع زره از یراق دوزی پولک های کوچک مستطیلی یا دوزنقه ایی ساخته شده است ، که گسترده ترین نوع آن ، کوزان نام دارد. این نام از خانواده ژاپنی کوزان - دو گرفته شده است. انواع مختلفی از تجهیزات همچون زره ، جز تجهیزات دفاعی اصلی در ژاپن قرن دهم تا قرن یازدهم محسوب می شد.

کوزان و کبیکي - اُدوشی^۱

نوع اصلی پولک ، او - دام^۲ نام دارد. این پولک از چرم یا فولاد ساخته می شود، و در طی دوران هیان بزرگی اندازه آن به ۵×۴ تا ۷×۴ سانتیمتر می رسید. او - دام شکل مستطیلی داشت که بالای آن کمی برش خورده بود ، و دارای ۱۳ سوراخ بود که در دو

ردیف پانچ شده بودند. به منظور حفاظت از " کش آمدن " زره (شل بودن زره) در طول زمان ، از شیکیم - زان^۳ با ۱۹ سوراخ در سه ردیف استفاده می شد. در قرن سیزدهم اندازه کوزان کاهش یافت و شکل آن به

کوزان در انواع شکل ها
و اندازه ها

دوزنقه تغییر کرد. پولک هایی با چنین نوعی ، هون کوزان^۴ نام دارند و زمانی که برای قرار گرفتن روی هم یراق دوزی انجام می شد ، حدوداً نیمی از عرض آنها در این کار صرف صرف میشد. هر گوسوکو به چندین هزار پولک احتیاج داشت. زره تنومندی در اواخر از طریق یراق دوزی ردیف های هون کوزان با پولک های

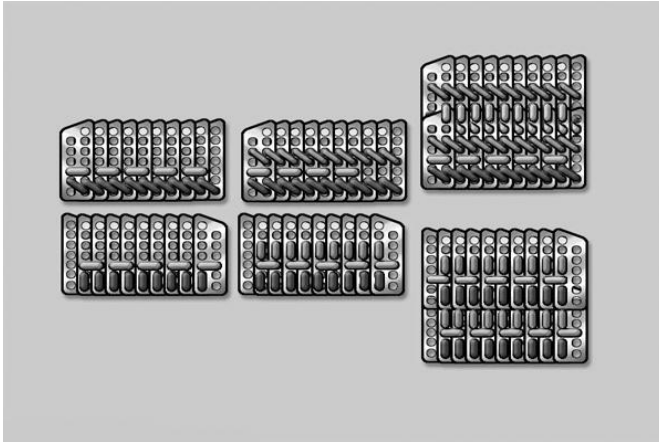
۱ . kebiki-odoshi

۲ . o-aramé

۳ . shikime-zane

۴ . hon kozane

باریک با یک ردیف سوراخ بهبود یافته بود. ایو - زان^۱ به راحتی از طریق برش هایی که در انتهای بالایی آنها خورده است ، قابل

شناسایی هستند. شکل برش های خورده شده می تواند متفاوت باشد. فاصله بین سوراخ ردیف ها بزرگتر بود و ایو - زان فقط انتهای آنها را می پوشاند. در نتیجه باعث استفاده از پولک کمتر و در نهایت سرعت ساخت و ساز بالاتر می

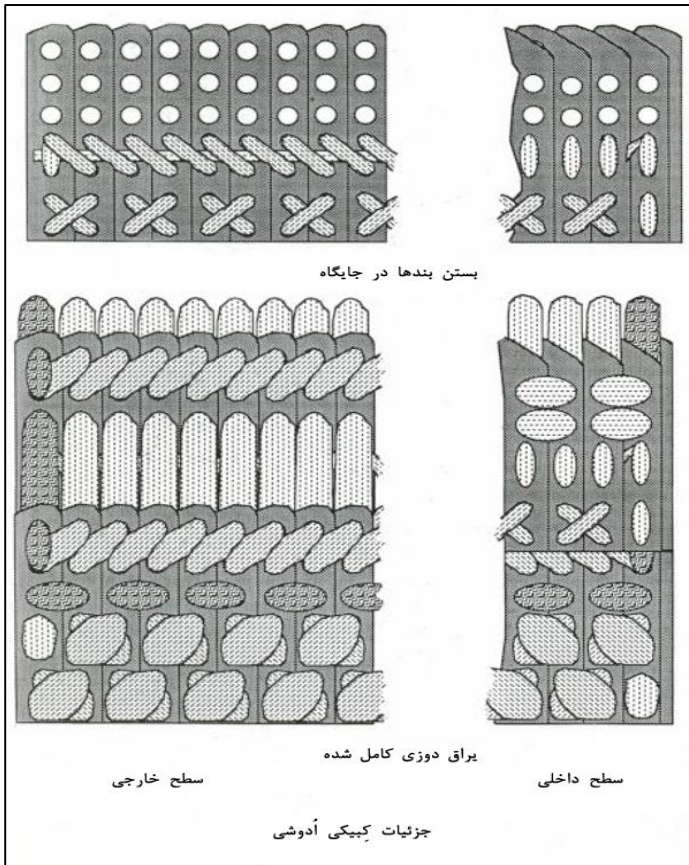
کیبکی آدوشی

رفت. حجم زره کاهش یافته بود اما همچنان قابلیت های حفاظتی خود را حفظ کرده بود. معمولاً لبه ی سمت چپ پولک های بالایی را برای یراق دوزی بهتر خم می کنند. استحکام و انعطاف پذیری ، هر دو با روش های دیگر خم کردن همه ی پولک ها بهبود یافته بودند. مشهورترین کوزان^۲ ، خم شده به شکل S و C می باشد. پولک ها با فرایند پیچیده ایی به نام کیبکی - آدوشی به هم متصل می شوند. این فرایند با یراق دوزی پولک ها در ردیف ها آغاز می شود که باعث شکل گیری صفحات گسترده می گردد. از دو نوع یراق دوزی استفاده میشد ؛ تات^۳ - گارامی^۲ ، که به صورت صاف در بالا و پایین انجام می شد و یا به صورت مورب ، ناوام گارامی^۳ انجام می شد . صفحات با بیش از هشت لایه لاک کاری پوشیده

۱ . iyo zane

۲ . tate-garami

۳ . nawame garami

شده بودند. مرحله بعدی ، صفحات با یراق دوزی کِدات^۱ بدین صورت ، که بالا-پایین-بالا و داخل-بیرون-داخل ، از چپ به راست ، بین هر جفت از صفحات به هم متصل می شدند. یراق دوزی در راست ترین و چپ ترین سوراخ ردیف ها ، میمی - ایتو^۲ نام دارد. بند استفاده شده ، معمولاً ضخیم تر بود و رنگ آنهم با نقاط دیگر تفاوت داشت. میمی - ایتو به صورت عمودی و در کل طول یک بخش زره اجرا می شد. زیر

صفحه با رنگ روشن ، و یراق دوزی به شکل X تزئین میشد که به آن هیشینوی^۳ گفته می شود. بالاترین قسمت بخش های یک زره با ناوام یا تات گارامی یراق دوزی شده بودند. در طول دوره هیان ، بند یراق دوزی (اودوشیگ^۴) نوار چرمی بود. اما چرم چند عیب داشت (تعداد محدود رنگ و طول کوتاهش) و به همین علت

الگوی یراق دوزی
کبیکی آدوشی

- ۱ . kedate
- ۲ . mimi-ito
- ۳ . hishinui
- ۴ . odoshige

با بند ابریشم صاف (ایتو - اودوشیگ^۱) جایگزین شد. تنوع رنگ این نوع بندها زیاد بود ، اما مشهورترین رنگ ها ، قرمز (آکا^۲) ، نارنجی (هی^۳) ، سیاه (کورو^۴) ، سبز (میدوری^۵) ، سفید (شیرو^۶) ، زرد (کی^۷) ، آبی (هانادا^۸) و بنفش (موراساکی^۹) بودند. همچنین ترکیب های زیادی بین آنها وجود داشت.

او - یوروی^{۱۰}

او - یوروی (یا "زره بزرگ") در اوایل قرن دهم میلادی پدیدار شد. این زره مخصوصاً برای نصب تیر و کمان طراحی شده بود و برای چندین قرن تنها زره مناسب برای جنگجویان رده بالا (بوشی^{۱۱}) بود ، که در آن زمان برای انجام دادن وظیفه سواره نظام و کمانداران مورد نیاز بود. همانطور که در تصاویر نشان داده شده است ، زره سمت چپ روی صندوق (کیری - بیتسو^{۱۲}) قرار گرفته است ، در حالی که زره سمت راست (بدون مین یوروی ، کوت^{۱۳}) ،

۱ . ito-odoshige

۲ . aka

۳ . hi

۴ . kuro

۵ . midori

۶ . shiro

۷ . ki

۸ . hanada

۹ . murasaki

۱۰ . o-yoroi

۱۱ . bushi

۱۲ . kiri-bitsu

هایدات و سونِ آت) به شکل قدیمی سنتی به نمایش در آمده است. متمایزترین ویژگی او- یوروی برش متقاطع آن بود ، که فرمی به شکل حرف لاتین " C " دارد. سه بخش زره بالاتنه به طور کامل از پشت ، چپ و قسمت های جلوی بدن حفاظت می کرد ، و تنها بخش راست (جایی که به شکل حرف لاتین " C " باز می شود) با بخش جداگانه ایی به نام وایداتِ محافظت می شود. وایداتِ ابتدا پوشیده می شد و با طناب ابریشمی - یکی در ناحیه ی کمر و دیگری به صورت مورب به دور سینه و بالای شانه سمت چپ بسته می شود. تسمه ها (واتاگامی) با صفحات نیمه - گرد و عمودی که از شانه ها در برابر برش عمودی حفاظت می کرد ، تقویت شده بودند. زره بالاتنه با دکمه های سنتی (کوهازا^۱) بسته میشد که به واتاگامی متصل می شوند. این دکمه ها از چوب سخت ، شاخ و گاهی اوقات عاج ساخته می شدند. یک حلقه مسی (آگماکی - نو - کان^۲) در وسط بخش پشتی زره بالاتنه پرچ شده بود ، به این حلقه مسی ، یک نوار ابریشمی سنگین به گره ایی شبیه به پروانه به نام آگماکی بسته شده بود. هدف اصلی این نوار به وجود آوردن نقطه ایی ثابت برای او - سود بود ، زره بالاتنه و خیلی از بخش های دیگر زره معمولاً با چرم طرح دار به نام اِگاوا پوشش داده میشدند. قابل رویت ترین عنصرش ، تسوروباشیری^۳ (به معنای واقعی کلمه ، " کشیدن زه - کمان ") یک نوع "

۱ . kohaze

۲ . agemaki-no-kan

۳ . tsurubashiri

بالاپوش " بود ، که کل بخش جلویی دو را پوشش می داد. این پوشش از برخورد و خراب شدن زه کمان با پولک های ردیف جلویی زره بالاتنه جلوگیری می کند. زیر بغل ها با دو بخش متحرک متصل به تسمه شانه محافظت می شدند. بخش سمت راست ساختمانی پولکی داشت که به آن سندان - نو - ایتا^۱ میگویند ، در حالی که سمت چپ ، که به آن کیوبی - نو - ایتا^۲ میگویند ، ساختمانی تمام صفحه داشت. هر دو قسمت از فولاد یا به ندرت ، از چرم ساخته میشدند. بخش پایین تر بدن و ران ها با چهار بخش ذوزنقه ایی کوسازوری با ساختمانی پولکی محافظت می شوند ، که با یراق دوزی به بخش

های زیرین زره بالاتنه و وایدات^۱ متصل شده اند . شانه ها و بخش های بالایی بازوها با دو محافظ شانه ی مستطیلی بزرگ (او- سود) محافظت می شوند. مثل دیگر عناصر زره ، او - سود نیز از یراق دوزی پولک ها در شش یا هفت ردیف ساخته میشوند ، بالاترین

او- یوروی به معنی
"زره بزرگ"

۱ . sendan-no-ita

۲ . kyubi-no-ita

قسمت آنهم یک صفحه بلند (کانموری - نو - ایتا)^۱ پرچ می شود. او - سودِ مانند سپرهای متحرک عمل می کرد ، آنها حرکتی آزادانه برای دست ها به وجود می آوردند. محافظ شانه ها به زره بالاتنه متصل می شدند آنهم با استفاده از یک روش پیچیده برای بستن نوار چرمی و بندهای ابریشمی به حلقه های پرچ شده به او - سودِ . یک طناب ابریشمی دوبل از بخش جلوی کانموری - نو - ایتا به بخش جلوی نوارهای چرمی (واتاگامی) می رفت ، در حالی که نواری چرمی از وسط کانموری - نو - ایتا به بخش پشت واتاگامی می رفت . دومین طناب ابریشمی دوبل بخش پشت کانموری - نو - ایتا را با " بال های " گره (آگماکی)^۲ متصل می کرد. یک طناب ابریشمی تک از ناحیه ی پشت و بخش وسط او - سودِ می رفت و به گره اصلی نزدیک حلقه (آگماکی - نو - کان) بسته می شد. طناب های متصل شونده او - سودِ همیشه در رنگ های روشنی بودند ، معمولاً قرمز آتشین ، انتخاب رنگ بدون توجه به رنگ های یراق دوزی (آدوشی)^۳ بود.

۱ . kanmuri-no-ita

۲ . agemaki

۳ . odoshi

دو - مارو^۱

در اوایل این دوره خدمتکاران و ملازمان معمولاً زره ساده ایی (دو - مارو) می پوشیدند ، که تقریباً در همان زمان او - یوروی یا حتی زودتر پدیدار شده بود. این نوع زره به عنوان زره ایی زره ایی با ساختمان پولکی بدون هیچ گونه لولایی تعریف شده است ، که از زیر بازو سمت راست باز می شود. نام دو - مارو به معنی " دور

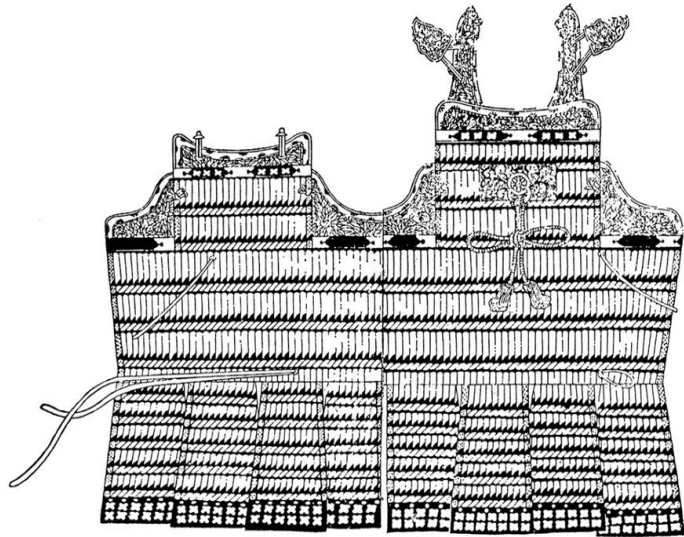

نمای جلو و پشت زره
نوع دو - مارو به همراه
کلاه خود

بدن " است و به دیگر ویژگی متمایزش اشاره دارد و به ویژگی متمایزش اشاره دارد - زمانی که زره بالاتنه پوشیده می شد ، دور بدن پیچیده شده بود. پنج بخش زره بالاتنه (دو) به طور کامل از بدن حفاظت می کردند. لبه های سمت راست و چپ یکدیگر را همیشه در زیر بازو سمت راست می پوشانند. هنگامی که پیچیده میشد ، لبه ی سمت راست زره بالاتنه همیشه زیر لبه ی سمت

^۱ . do-maru

چپ قرار داشت. زره بالاتنه با دو بند حفظ میشد ، یکی در سطح قفسه سینه و دیگری در سطح کمر. جنگجویانی که دو - مارو می پوشیدند ، معمولاً در نزدیکی اسب ارباب خود یا راه می رفتند و یا اینکه می دویدند. به منظور ارائه آزادی بیشتر به پاها و بهبود

زره نوع دو - مارو به
صورت باز شده

توانایی در راه رفتن ، کوسازوری به هفت یا هشت قسمت تقسیم شده بود . زره نوع دو - مارو ، هیچ محافظی نداشت (منظور از محافظ در اینجا سود است). در عوض دو صفحه به شکل برگ داشت که با یراق دوزی به واتاگامی متصل میشدند ، به این صفحات برگ شکل ، گیویو^۱ گفته میشود. آنها فقط از شانه ها حمایت می کردند ، و هیچ گونه حمایتی از بازوها نداشتند. تنها تزئینات اعمال شده بر روی دو - مارو ، پوشش های گیویو از جنس چرم طرح دار و گاهی اوقات هم ، تزئینات گل داودی بودند. در

۱ . gyoyo

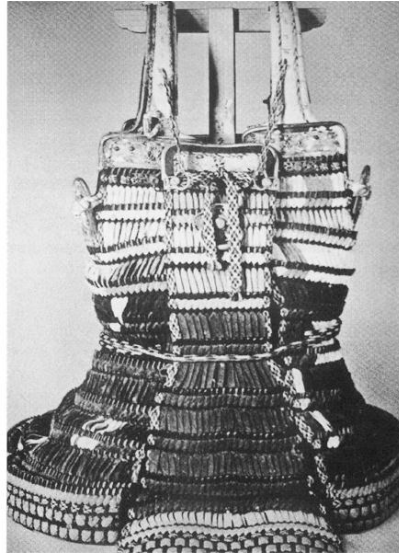
طول تهاجم مغولان (۱۲۷۴ تا ۱۲۸۱) و به ویژه در قرن بعدش ، نقش پیاده نظام در میدان نبرد به طور چشمگیری افزایش یافته بود. خیلی از فقرا و سامورایی های درجه پایین برای مبارزه با پای پیاده ترجیح داده شدند. اگرچه سنگینی او - یوروی جعبه مانند در قرن ۱۳ تا چند درجه مدرن تر شده بود ، اما همچنان برای مبارزه پیاده نظام نامناسب بود. در همان زمان ، راحتی دو - مارو در پوشیدن و استفاده آن در میدان نبرد آن را جایگزینی مناسب برای او - یوروی و دیگر انواع زره ها در چنین مبارزاتی تبدیل کرد. بعد از آن ، در قرن پانزدهم میلادی یک نوع زره جدید که از محبوبیت هم برخوردار شد، در واقع از زره نوع دو - مارو مشتق شده بود. سامورایی که به دو - مارو علاقه داشت ، حالا نوع بهبود یافته ی آن را می پوشید - به آن هاراماکی^۱ گفته می شود - که تناسب بهتری با بدن داشت. با در نظر گرفتن درجه جنگجو ، زره کم یا زیاد تزئین میشد. گره (آگماکی) به حلقه (آگماکی - نو - کان) بسته میشد. همچنین یک نوع زره ترکیبی هم به نام مارو - دو یوروی^۲ ساخته شد. این زره دارای کوسازوری چند بخشی بود و مانند زره نوع دو - مارو دور بدن پیچیده میشد ، در حالی که پوششی (تسوروباشیری) روی بخش جلویی زره بالاتنه قرار داشت ، صفحات (سِندان - نو - ایتا و کیوبی - نو - ایتا) و محافظ شانه ها (او - سود) از نوع زره او - یوروی بودند.

^۱ . haramaki

^۲ . maru-do yoroi

هاراآت^۱ (مااکاک^۲ دو) و هاراماکی

در اوایل قرن پانزدهم میلادی ، پیاده نظام سبک وزن دائماً در حال رشد (آشیگارو) به نوعی جدید از زره به نام هاراآت^۱ حفاظت از شکم^۲ مجهز شده بودند. همانطور که نامش نشان می

دهد ، زره ایی ساده بود که وظیفه حفاظت از ناحیه سینه و ناحیه شکم جنگجو را بر عهده داشت . زره بالاتنه با نوارهای چرمی که به سمت پشت می رفتند ، مهار

شده بود. نوار دیگری دور ناحیه ی کمر بسته میشد. معمولاً هاراآت^۱ یک کوسازوری ابتدایی سه بخشی داشت که فقط ران ها را پوشش می داد ، اما همچنین زره هایی با کوسازوری معمولی هم وجود داشتند. در این زمان او - یوروی هنوز توسط بوشی های رده بالا استفاده میشد ، اما قبلاً این زره برای یک نابهنجاری تاریخی در نظر گرفته شده بود. سامورایی به طور گسترده ایی از زره بالاتنه جدید به نام هاراماکی^۲ (دور ناحیه ی شکم^۲) استفاده می کرد.

نمای جلو و پشت یک
زره نوع هاراماکی ، این
زره مربوط به دوره
کاماکورا می باشد.

۱ . haraate

۲ . maekake do

برخلاف دو - مارو ، هاراماکی در ناحیه ی پشت باز بود . هیچ جایی برای گره (اَگِماکی) وجود نداشت و با وصل کردن سود برخی مشکلات به وجود آمدند. به منظور حل این مشکلات ، یک صفحه باریک ، به نام سِ - ایتا^۱ اضافه شد. سِ - ایتا با استفاده از دکمه هایی (کوهاز) و بستن به دور کمر به زره بالاتنه متصل شده بود. این صفحه حفاظت از پشت بدن را فراهم می کرد و اغلب اوقات به آن " صفحه بزدل " گفته می شود ، چراکه در باورهای سنتی ، یک سامورایی نباید پشتش به دشمن باشد. این نوع زره (هاراماکی) دارای کوسازوری چند بخشی بود ، همانند زره نوع دو - مارو . علاوه بر این ، بخش باریک دیگری به سِ - ایتا یراق دوزی شده بود. در اواخر قرن پانزدهم میلادی نوع های جدید محافظ شانه ها با او - سودِ بزرگ جایگزین شدند. همه ی این محافظ شانه ها ، حفاظتی بهتر را ارائه میدادند و برای دست ها تحرک

زره نوع هاراآتِ یا مالاکِ
- دو ، این نوع زره فاقد
قسمت پشت بود و فقط
ناحیه سینه و شکم را
پوشش میداد.

^۱ . se-ita

بهتر ایجاد می کردند. این اثرات با انحنا داد صفحات بالایی (کانموری - نو - ایتا) و کاهش سائزهای سود به دست آمد.

کوساری^۱

کوساری (زره از نوع زنجیر) نوعی زره ژاپنی است که در قرن چهاردهم پدیدار شد. تفاوتش با نوع زره اروپایی هم در ساختمان و هم در طرز استفاده بود. کوساری تقریباً هرگز به تنهایی استفاده نشده است. در عوض، از کوساری برای پر کردن تمام درزهای میان قسمت کوت و سون آت یا بین آنها استفاده میشده است.

کوساری (زره زنجیری)
که برای حفاظت بهتر
در برابر سلاح های لبه
دار به وجود آمد.

^۱ . kusari

معمولاً کوساری به چرم و یا پارچه های پایه دوخته شده بود ، و یا بین دو لایه قرار می گرفت. تنها در چند مورد محدود از کوساری به عنوان حفاظ اصلی استفاده شده - مانند ناحیه های ثانویه زره یا به عنوان شیکورو در برخی از کلاه خودهای تولید انبوه و از این دست موارد . ساختمان کوساری شبیه هیچکدام از انواع زره ایی که نام بردیم و توضیح دادیم نیست . کوساری شامل دو نوع حلقه بود ؛ گرد ، موازی با پارچه های پایه (یا چرم) و بیضی ، که عمود بر آنها بودند. حلقه های گرد از سیم نازک (با سطح مقطعی به قطر ۱/۴۰ تا ۱/۵۰ میلیمتر) با قطر داخلی (منظور قطر داخلی حلقه) حدوداً ۳ تا ۳/۵ میلیمتر ساخته می شوند. حلقه های بیضی حتی از این هم کوچکتر بودند. حلقه ها را به جای آنکه پرچ کنند به صورت ساده به هم وصل می کردند. انواع متنوعی از کوساری ساخته شد و تقریباً همه ی آنها نامی مخصوص داشتند. احتمالاً اصلی ترین نوع ، کاگومِگاتا - گوساری^۱ بود (همچنین به آن سو - گوساری^۲ گفته می شود). در این نوع کوساری ، هر حلقه گرد با چهار حلقه دیگر ارتباط داشت. اگر دو یا سه حلقه بیضی با یک جفت حلقه گرد ارتباط داشت ، در این صورت نام کوساری ، کام - کو - گوساری^۳ یا سیرو - گوساری^۴ بود. در حالت شش ضلعی ، فوسا - گوساری^۵ نام می گرفت ، که هر حلقه گرد با شش

۱ . kagomegata-gusari

۲ . so-gusari

۳ . kame-ko-gusari

۴ . seiro-gusari

۵ . fusa-gusari

تای دیگر در ارتباط است. در صورتی که به زره ایی با ایجاد قدرت تحرک بالا و حفاظت نسبتاً کمتری نیاز بود ، با ساختمان کوساری سبکتر به نام فوتا^۱ - گوساری^۲ ، کوشی - گوساری^۳ ، کالوشی - گوساری^۴ و هانا - گوساری^۴ و غیره تحت پوشش قرار می گرفتند. نوعی دیگری از کوساری در قرن شانزدهم میلادی به وجود آمد. به این نوع کوساری ، نامبان - گوساری گفته می شود و نوعی کپی از شکل زره اروپایی به حساب می آید (نامبان ، اصطلاحی ژاپنی است که معنی آن برای اروپاییان " وحشی های جنوب " بود) . آن نمونه یک کوساری چهار در یک بود ، اما به صورت حلقه های متصل شده ی کوچک به شیوه ی سنتی ژاپنی ساخته شده بود. کوساری همیشه با رنگ لاکی پوشش داده می شد ، رنگ آنهم

ردیف بالا ، از چپ به راست

: کاکومگاتا - گوساری ،

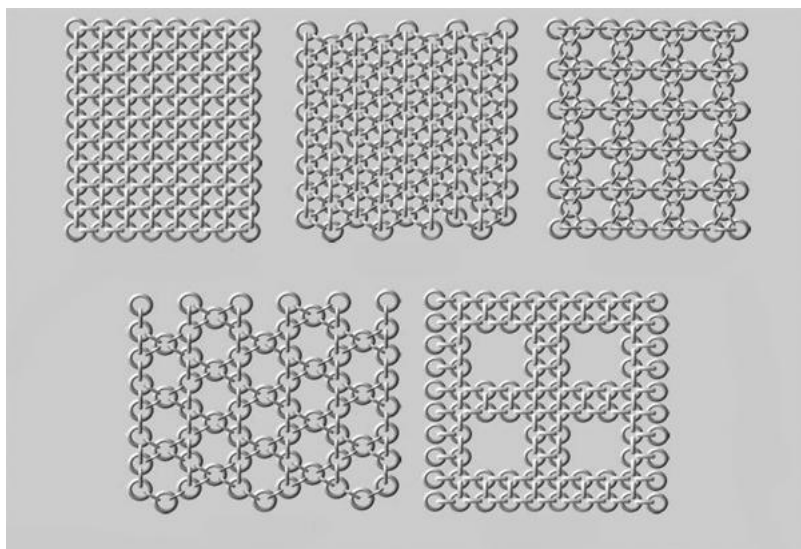
فوسا - گوساری ، هانا -

گوساری

ردیف پایین ، از چپ به

راست : کالوشی - گوساری ،

فوتا^۱ - گوساری

۱ . futae-gusari

۲ . koshi-gusari

۳ . kaushi-gusari

۴ . hana-gusari

معمولاً سیاه بود ، رنگ لاکی از کوساری در برابر خوردگی محافظت می کرد.

کابوتو

کلاه خودی که در اوایل دوره استفاده میشد نوع ترکیبی بود ، چیزی مابین شوکاکو - تسوکی کابوتو و مابیزاشی - تسوکی کابوتو. که این موضوع باعث به وجود آمدن پایه و اساسی برای تمامی ویژگی خاص کلاه خود های ژاپنی شد. کلاه خود شامل ۸ تا ۱۲ پولک مستطیلی شکل بود ، که کاسه ی سر (هاچی) را تشکیل می داد. هر پولک عمودی گرا بود و با شش پرچ با سرهای گنبدی شکل بزرگ به نام هوشی^۱ ("ستاره") با پولک های کناری پرچ شده بودند. این پرچ ها به کلاه خود نام هوشی کابوتو ، یا "کلاه خود ستاره" می دادند. لایه ی اصلی (کوشیمای) پرچ شده بود ، در حالی که در بالا یک سوراخ گرد بزرگ (تهن^۲) وجود داشت. در اصل ، تهن یک معنای افسانه ایی داشت - اعتقاد که به اینکه در الهام گرفتن از هاتیمانان^۳ (خدای جنگ ژاپنی) کمک می کند. تهن لبه ایی با صفحه آهنی منحنی (آوایا - زا^۴) داشت ، اما در نهایت با تهن - کانامونو^۵ ظریف طلایی جایگزین شد. لبه ی پیش

انواع مختلف زره صورت،
از بالا به پایین : سومین ،
مینو ، هوآت ، هانبو

- ۱ . hoshi
- ۲ . tehen
- ۳ . Hatimana
- ۴ . aoiba-za
- ۵ . tehen-kanamono

آمده کلاه (مابیزاشی) و محافظ گردن (شیکورو) به کوشیماکی پرچ شده بودند. مابیزاشی تقریباً عمودی معمولاً با چرم طرح دار پوشش داده می شد یا بر روی آن حکاکی می شد. شیکورو شکلی مخروطی داشت و از پنج ردیف پولک دوزنقه ایی شکل (کوزان) تشکیل شده بود. چهار ردیف بالایی انحنایی در زاویه ی عمودی داشتن که فوکیگااشی را تشکیل می دادند. در واقع فوکیگااشی باعث حفاظت از صورت در برابر تیرها و ضربه های شمشیر از پهلو و پشت می شد. همچنین از آسیب به یراق دوزی و گسترش صدمه به شانه ها جلوگیری می کردند. فوکیگااشی با چرم طرح دار پوشش داده میشد و با گل های داودی تزئین شده بود. در وسط پولک پشتی هاچی یه حلقه ی طلایی (کاسازوری - نو - کان^۱) پرچ شده بود تا به عنوان یک لنگر برای گره تابیده شده ابریشمی (آگماکی ، البته نباید با آگماکی در پشت زره اشتباه گرفته شود) عمل کند. در نبرد ، پرچم شناسایی (کاسا - جیروشی^۲) هم به این حلقه بسته می شد. در نیمه دوم قرن دوازدهم تزئینات تاریخی ظاهر شدند. گسترده ترین نوع این تزئینات ، کوواگاتا شاخ مانند بود ، و معنی آن هم کاملاً روشن نیست. برخی از نویسندگان نشان می دهند که شاخ ها ، نشانه ی شاخ های شیطان است ، درحالی که برخی دیگر اصرار دارند که این شاخ ها ، شاخ های گاو را به تصویر می کشد. در هر صورت هر چیزی که معنای آن باشد ،

۱ . kasazuri-no-kan

۲ . kasa-jirushi

بالا : هانبو

بالا وسط : سومین

بالا راست : هایپوری

پایین : مینپو

کوواگاتا به سرعت تبدیل به یک ویژگی استاندارد شد. در پایان همان قرن کلاه خود بیشتر به شکل نیم کره توسعه داده شد ، تعداد صفحات به ۱۲ تا ۲۸ عدد با ۶ پرچ برای هر کدام افزایش یافت. مهمترین مسئله در طی این دوره ، پدیدار شدن دنده ها یا آج ها (سوجی^۱) بود. سوجی یا دنده ها از لبه ی باریک هر پولک

تشکیل می شدند که انحنای عمودی داشتند. دنده ها به طور چشمگیری کلاه خود را بدون اضافه کردن حجمی تقویت کرده بودند. تو دوزی (اوکباری^۲) درون کاسه سر (هاچی) در قرن سیزدهم معرفی شد. کلاه خود ها در اواخر قرن چهاردهم و اوایل قرن پانزدهم ساده تر شدند. پرچ ها مسطح شدن و سطح شان لاک کاری شد. نام این نوع کلاه خود ها سوجی - باچی کابوتو^۳ بود ("کلاه خود با کاسه سر آجدار"). زاویه ی لبه ی جلو آمده کلاه خود به افقی تبدیل شد. پرچ

۱ . suji

۲ . ukebari

۳ . suji-bachi kabuto

(کاسا - جیروشی) معمولاً در جلو به یک لوله (اوهارایدات^۱) بسته میشد ، اوهارایدات به لبه ی جلو آمده کلاه خود و صفحه جلویی پرچ شده بود. شیکورو نیز تغییر کرده بود. پایین شیکورو بزرگتر (پهن تر) و فوکیگا^۲شی کوچکتر شده بود. تزئینات تنها چرم طرح دار ، گل های داودی و اوهارایدات بودند. هم زره صورت (مین یوروی) و زره گلو (نوداوا) حدوداً در قرن یازدهم به وجود آمدند. آنها محبوبیت زیادی بدست آوردند و در اواخر قرن چهاردهم و اوایل قرن پانزدهم از ویژگی های استاندارد به شمار می آمدند. با وجود انواع بسیار زیاد ، می توان تمام زره های صورت را در پنج گروه مجزا تقسیم بندی کرد :

- **هاپپوری^۲** : این نوع ماسک فقط پیشانی و گونه ها را پوشش می داد ، و در طی این دوره فقط توسط آشیگاری استفاده میشد.
- **هانبو^۳** : یک ماسک نیمه که گلو و چانه را پوشش می داد.
- **هوآت^۴** : یک ماسک نیمه که از گلو ، چانه و گونه ها حفاظت می کرد ، اما از بینی ، چشم ها و دهان حفاظت نمی کرد.
- **مین پو^۵** : یک ماسک نیمه که کل صورت در زیر سطح چشم ها را پوشش می داد.
- **سومین^۶** : یک ماسک کامل که از کل صورت حفاظت می کرد.

۱ . oharaidate

۲ . happuri

۳ . hanbo

۴ . hoate

۵ . menpo

۶ . somen

برای ارائه ظاهری ترسناک ، معمولاً مین یوروی ویژگی ها اغراق آمیزی مثل : زگیل ، سبیل ، ریش و حتی دندان های نقره ایی یا طلایی داشت. آنها اغلب اوقات طرح دیوها ، شیاطین ، روح های شیطانی و غیره داشتند. ماسک از فولاد یا چرم ساخته می شد و سطح داخلی آن با لاک قرمز پوشش داده شده بود زیرا اعتقاد بر این بود که رنگ مایل به قرمز به جنگجو ظاهری جنگی می دهد. سطح داخلی شیکورو ، مابیزاشی و کابوتو هم با همان لاک پوشش داده می شدند. زره گلو (نوداوا) از یک لایه U شکل تشکیل شده بود ، که با ۲ یا ۳ ردیف پولک یراق دوزی شده

زره نوع سِندای - دو که جهت نمایش صفحات باز شده است. این زره ۱۱ کوسازوری دارد که تعداد زیادی به شمار می آید البته برای این نوع زره غیر معمول است.

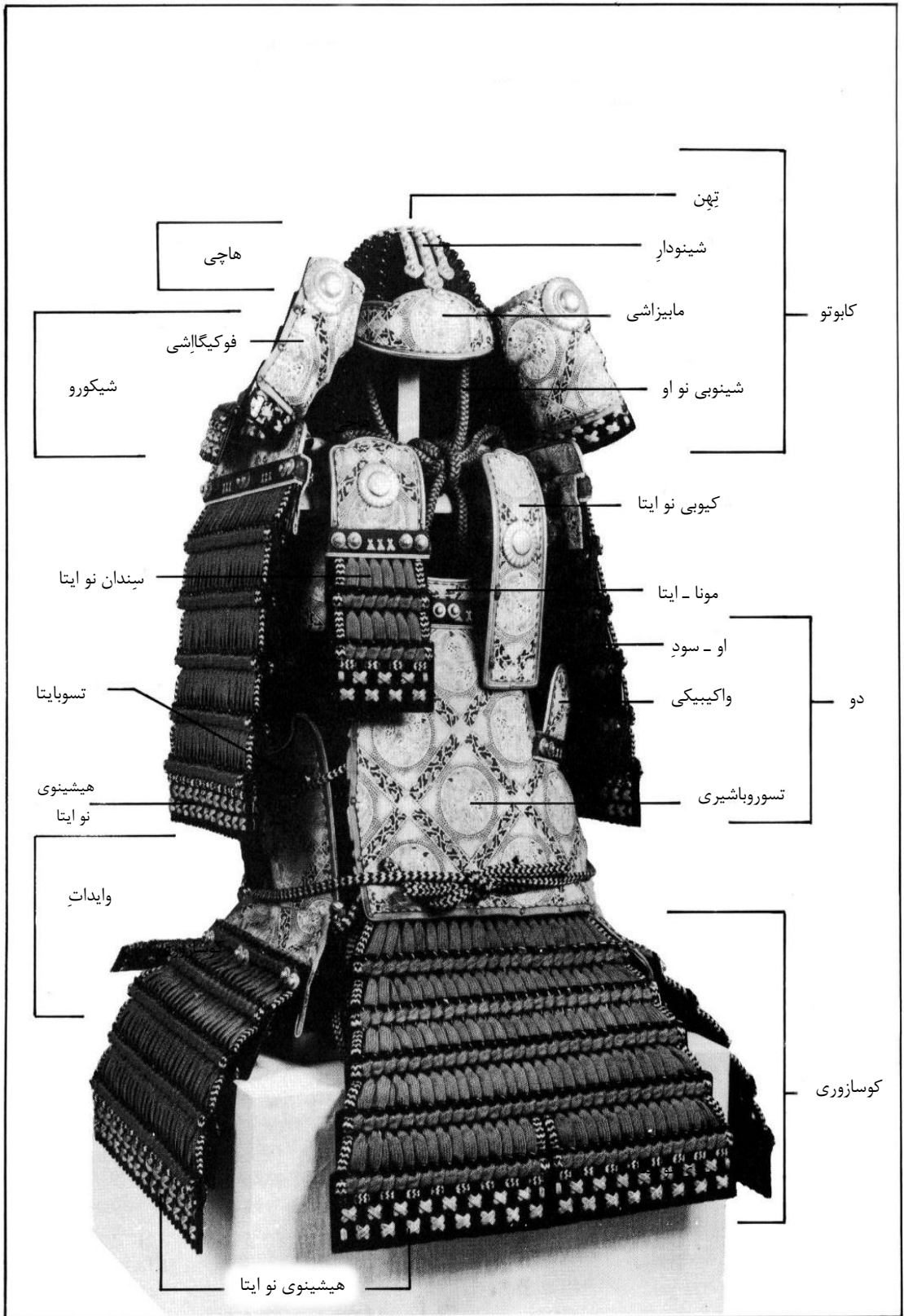
است. انواع مختلف زره گلو نام های متفاوتی داشتن ، نام گذاری با توجه به ساختمان آنها انجام می شد. نوداوا با بندهایی در پشت گردن مهار میشد. مِگوریوا^۱ با یک دکمه (کوهاز) بسته میشد ، در

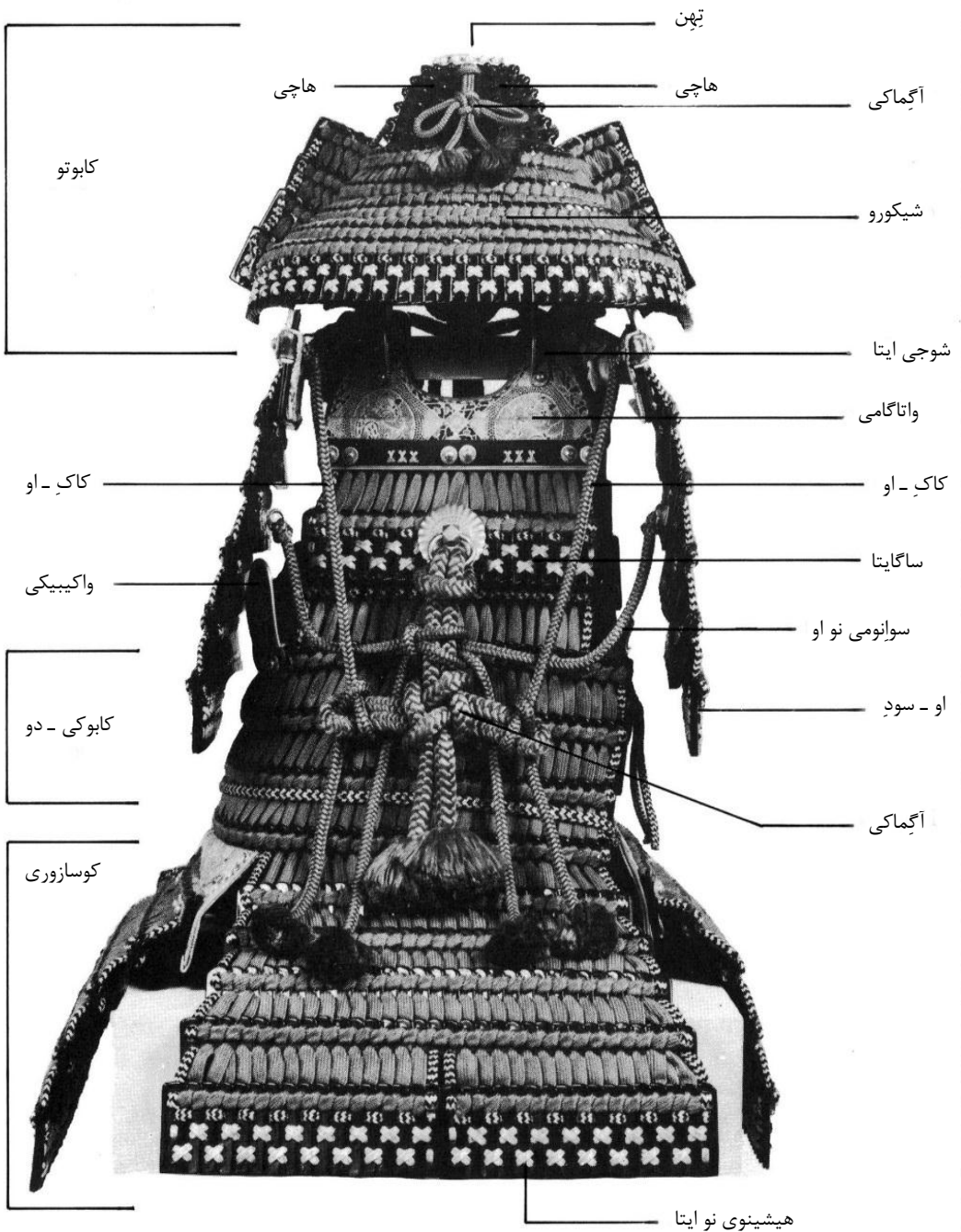

۱ . meguriwa

حالی که اِریوا با یک دکمه ی گردشی وصل شده بود. همانطور که محبوبیت مین یوروی در اوایل قرن پانزدهم در حال رشد بود ، نوداوا هم به جای اینکه عنصری جداگانه در زره باشد ، به بخش جدایی ناپذیر از مین یوروی تبدیل شد. به این نوع مین یوروی و نوداوا ، یودار - کاک^۱ گفته می شود.

^۱ . yodare-kake

کوت، سون آت و هایدات

اولین زره آستین (کوت) تنها از دست چپ در برابر زه کمان حفاظت می کرد. آنها آستین های پارچه ای ساده ایی با چندین صفحه دوخته شده در ناحیه ساعد و آرنج بودند، و شامل دستکش بلند D شکل (تککو) برای دست هم می شد. در نیمه دوم قرن دوازدهم یک زره آستین هم برای دست راست اضافه شد و ساختمان آستین هم به منظور حفاظت در برابر سلاح های لبه دار تغییر کرده بود. کوت اولیه ترکیبی با زره زنجیری (کوساری) نداشت، اما بعد از آغاز قرن سیزدهم معمولاً از کوساری در بین صفحات استفاده می شد. کوت معمولی در بخش اول دوره، یوشیتسون^۱ گوت نام داشت، نامی که اشاره به قهرمان ژاپنی، میناموتو - نو یوشیتسون^۲ دارد، کسی که طبق افسانه این نوع کوت را می پوشید. آنها یک صفحه جداگانه برای ساعد، یک صفحه دیگر برای قسمت بالای بازو، یک صفحه (هیجی - گان^۳) برای حفاظت از آرنج و یک تککو D شکل هم داشتند. نوع گسترده تر آن به ویژه بعد از قرن سیزدهم میلادی، تسوتسو گوت^۴ (کوت "حلقه" یا "لوله" شکل) بود، که شامل سه صفحه بزرگ بود که در نواحی ساعد بر روی پارچه دوخته میشد یا با لولاها در ارتباط بود، صفحات مستطیلی کوچکی به همراه زره زنجیری (کوساری) روی قسمت بالای بازو قرار داشتن و هیجی - گان و او- شینو گوت^۵ با چندین صفحه باریک بلند در ناحیه ساعد قرار

۱. yoshitsune

۲. Minamoto-no Yoshitsune

۳. hiji-gane

۴. tsutsu gote

۵. o-shino gote

داشتن ، صفحات مشابهی روی قسمت بالای بازو و هيجی - گان قرار داشت که همه ی آنها با زره زنجیری (کوساری) به هم وصل بودند (و گاهی اوقات هم روی پارچه دوخته میشدند). زره ساق پوش (سونِ آت) تا آغاز قرن دوازدهم استفاده شده بودند. سونِ آتِ اولیه شامل سه صفحه فلزی یا چرمی بود، که با هم یراق دوزی شده بودند. سونِ آتِ اولیه هیچگونه حفاظتی از بخش زانوها نداشت. هنگام پوشیدن زره ساق پوش با دو بند پنبه ایی ساده بسته میشد. در قرن چهاردهم حفاظی برای زانوها اضافه شد. معمولاً آن را با همان روش کیکو ژاپنی می ساختند. در آغاز قرن پانزدهم ، انواع جدید سونِ آتِ پدیدار شدند. گسترده ترین نوع آنها نیز تسوتسو سونِ آت^۱ - سه صفحه بزرگ با لولا یا یراق دوزی با هم مرتبط بودن - و شینو سونِ آت^۲ که در واقع سبکتر بودند. شینو سونِ آت از صفحات باریک بلند ساخته میشد که به پارچه ی پایه دوخته شده بودن و با زره زنجیری (کوساری) در ارتباط بودند. هر دو نوع ذکر شده ، دارای لایه های داخلی از جنس پارچه نرم یا چرم هستند ، که از پاها در برابر فلزهای بکار رفته در سونِ آت حفاظت می کند. آشیاگرو در زمان جنگ و سامورایی در زمان صلح معمولاً زره ساق پوش تنها ساخته شده از کوساری که روی پارچه پایه دوخته میشد را می پوشیدند. کوساری نقطه ضعفی هم داشت ، و آنهم حفاظت کمتر در برابر سلاح های لبه دار بود. با معرفی زره نوع دو - مارو و زره نوع هاراماکی (هر دو زره دارای کوسازوری چند تکه بودن) ، یک مشکل جدید به وجود آمد. در هنگام سوارکاری بخش کوسازوری به خارج لیز میخورد ، و با ترک جایگاه تعیین شده خود دیگر حفاظتی برای ران ها و زانوها وجود

۱ . tsutsu suneate

۲ . shino suneate

نداشت. برای حل این مشکل زره ران ها (هایدات) حدوداً در قرن سیزدهم میلادی به وجود آمد. زره ران ها از پولک های چرمی یا فلزی و کوساری دوخته شده به پارچه اصلی ساخته میشد. خود پارچه به شکل قسمت جلوی شلوار (هاکاما)^۱ برش خورده

بود. به ندرت ، هایدات به شکل یک هاکاما کامل بود. اما بعد از قرن چهاردهم میلادی هایدات های متنوعی وجود داشت که از محبوبترین آنها می توان به ایو هایدات^۲ - که از پولک های (ایو زان) یراق دوزی شده با کبیکی آدوشی در جهات مخالف که باعث قرارگیری لبه ی هر پولک با پولک کناری خود میشد ، و اِتچو هایدات^۳ - یک زره ران با صفحات مستطیلی کوچک که با یک کوساری مرتبط شده بود - اشاره کرد. در هنگام پوشیدن ، هایدات با یک نوار پارچه ایی در ناحیه کمر مهار میشد ، دو نوار دیگر به دور ران ها بسته میشد و یک بند یا نوار به صورت مورب به دور بدن و روی شانه سمت راست بسته می شد. در برخی از دفترچه های راهنمای توصیه شده است که این بند یا نوار به دور زره

او - سود یک عنصر
مهم تشکیل دهنده زره
سامورایی

۱ . hakama

۲ . iyo haidate

۳ . etchu haidate

بالاتنه بسته شود ، چراکه اگر شرایطی به وجود آمد ، جنگجو
بتواند به راحتی آن را در بیاورد.

زره دوره مدرن

از ۱۴۶۷ تا ۱۶۰۳ سِنگوکو جیدای^۱ (دوره جنگ ایالات یا عصر استان ها متخاصم)، ژاپن درگیر جنگ فئودالی به ظاهر بی پایانی بود. در جنگ های ثابت و ارتش های رو به رشد نیاز به مردان بیشتر و بیشتر میشد، و به همین علت نقش و تعداد پیاده نظام (آشیگارو) به طرز چشمگیری افزایش یافت. تقریباً هر مردی که قادر به خدمت در ارتش بود، چه آواره، راهزن یا دهقانان مورد نیاز بودند. با این روند نیاز به سلاح ها و زره ها بیشتر شد، و مبارزات طولانی نظامی این دوره، معایب زره پولکی را آشکار کرد. هنگام رطوبت، زره خیلی سنگین میشد و خیلی هم آهسته خشک میشد. در زمستان سرد و در تابستان گرم بود. غیرممکن بود که در طول مبارزات زره را تمیز نگه دارند و به همین علت بوی بدی میداد. مورچه ها، کک ها و شپش ها در آن ساکن می شدند. یراق دوزی پیچیده شده (کبیکی - آدوشی) به راحتی در

۱ . Sengoku Jidai

برابر سلاح های لبه دار آسیب پذیر بود و تعمیر کردن آن خیلی سخت و وقت گیر بود. با توجه به همهی این موارد ، در آغاز قرن شانزدهم میلادی ، زره های دوره کلاسیک با توسی - گوسوکو^۱ (" زره های مدرن ") با ساختمان چند لایه جایگزین شدند. این نوع زره ها انواع زیادی دارد اما معروف ترین ویژگی آنها ، حداقل استفاده از منابع یا عدم وجود یراق دوزی در کل زره بود. زره های مردن حفاظت بهتری از خود در برابر سلاح های گرم نشان می دادند ، سلاح های گرمی که در سال ۱۵۴۳ به ژاپن معرفی شد و برای اولین بار از آنها در سال ۱۵۴۹ در نبردی اسفاده شد. برخلاف زره های دوره کلاسیک ، وزن زره دوره مدرن به جای شانه ها بر روی ران ها قرار داشت و سبب راحتی بیشتر در جنگ های طولانی می شد. همچنین زره های دوره مدرن برای ساخت به مواد و وقت کمتری نیاز داشتند. البته برای تغییر زره های دوره کلاسیک به زره های مدرن وقت زیادی صرف شد و در این بین انواع مختلفی هم از زره به وجود آمدند. سامورایی های خاندان قدیمی هنوز هم از هاراماکی و دو - مارو استفاده می کنند ، که نشان دهنده ی نسب خیلی دور و باستانی آنها می باشد ، همچنین برخی از آشیگارو ها ، هاراتِ قدیمی بر تن می کنند. در اینجا هدف ما فقط توصیف و آشنایی با انواع اصلی زره توسی - گوسوکو می باشد.

^۱ . tosei-gusoku

سوگاک - اُدوشی^۱

کاهش استفاده از یراق دوزی اولین گام در جهت حل کردن مشکلاتی بود ، که در بالا توضیح دادیم. در نیمه دوم قرن پانزدهم کبیکِی - اُدوشی با سوگاک - خیلی ساده تعویض شد. در سوگاک - اُدوشی بند یراق دوزی پایین می رفت ، از بالا به زیر کل یک بخش و دوباره به بالا برمی گشت ، و باعث شکل گیری یک جفت مستقیم و یک جفت به حالت ضربدری X می شد. همانطور که به خاطر دارید ، در کبیکِی - اُدوشی یراق دوزی (کِدات) باعث ارتباط پولک ردیف ها تنها بین هر جفت ردیف مجاور میشد. از تمام عناصر موجود در کبیکِی - اُدوشی تنها یراق دوزی چپ و راست ترین قسمت (میمی - ایتو) باقی مانده است. گام مهم بعدی برگرداندن ساختمان چند لایه و حذف کامل یا نسبی ساختمان پولکی بود ، که تنها در چند نوع زره محدود و آنهم در برخی از قسمت ها باقی مانده بود. همچنین در این تغییر و تحولات نوعی زره با ساختمان پولکی نیز وجود داشت. در آن پولک ردیف ها با روش سوگاک - اُدوشی یراق دوزی شده بود و سوراخ های استفاده نشده با رنگ لاک پوشش داده شده میشدند ، همه ی این تدابیر اجازه میداد تا زره ، حدود دو برابر از مواد کمتر استفاده کند و زمان صرف شده برای ساخت آن ، حدود چهار برابر کاهش یابد.

^۱ . sugake-odoshi

موگامی - دو گوسوکو^۱

انواع اولیه ی موگامی - دو گوسوکو ، که در اواخر قرن پانزدهم و اوایل قرن شانزدهم به وجود آمد ، نوعی زره انتقالی در نظر گرفته شدند. آنها یا مثل یک دو - مارو (که از زیر بازو سمت راست باز میشد) و یا مثل یک هاراماکی (که از پشت باز میشد) تولید میشدند. بعد از مدتی در این دوره نوع جدیدی ساخته شد که یک توسی - گوسوکو " واقعی " بود. موگامی - دو با چند لایه پهن و یراق دوزی سوگاک - آدوشی ساخته میشد. دامن (کوسازوری یا گِسان^۲) ، محافظ گردن (شیکورو) و محافظ شانه ها (سود) نیز به شیوه ی یکسانی یراق دوزی میشدند.

مارو - دو گوسوکو^۳

مارو - دو یک نوع مدرن از دو - مارو بود و معمولاً این نوع زره به جنگجویان رده بالا تعلق داشت. این زره همانند زره کلاسیک از زیر بازو سمت راست باز میشد ، اما ساختمانی چند لایه داشت. نمای زره همانند دو - مارو ساخته میشد ، مارو - دو با کبکی - آدوشی به جای سوگاک - آدوشی یراق دوزی میشد. چنین لایه هایی اگر از کوزان کپی میشدند ، کیریتسوک کوزان^۴ نام می

۱ . mogami-do gusoku

۲ . gessan

۳ . maru-do gusoku

۴ . kiritsuke-kozane

گرفتن و اگر از ایو زانِ کپی میشدند ، کیریتسوک - ایوزان^۱ نامیده میشدند. همانطور که در بالا نشان داده شد ، هیچ گونه تفاوت شاخصی در ظاهر مارو - دو و دو - مارو وجود ندارد. تفاوت ها می توانستند با بررسی دقیق از فاصله نزدیک خود را نشان دهند ، بخصوص اگر زره در طول دوره اِدو ساخته شده بود ، دوره ایی که خیلی از زره سازان زره های مدرنی تولید کردند که خیلی شبیه زره دوره کلاسیک بود.

نی - مای - دو گوسوکو^۲

به بیان دقیق ، نی - مای - دو نوعی زره خاص نبود ، اصطلاحی برای گروهی از زره ها با ساختمان متفاوت بود. اصطلاحی که به معنی "زره بالاتنه دویخی" است و اشاره مستقیم به ویژگی معروفشان دارد. نی - مای - دو گوسوکو اصطلاحی است برای همه ی زره ها که ساختمان زره بالاتنه تاشو دارند و از زیر بازو سمت راست خود باز میشوند و لولای تکی در زیر بازو سمت چپ دارند. بنابراین "زره های تاشو" نامی دیگر از کل مجموعه است. محبوبترین انواع آنها نوع های بعدی موگامی - دو یعنی ، اُگِگاوا - دو^۳ و نوینوب - دو^۴ هستن که به آنها موگامی نی - مای - دو گفته

۱ . kiritsuke-iyozone

۲ . ni-mai-do gusoku

۳ . okegawa-do

۴ . nuinobe-do

میشود. زره ها کوسازوری و سودِ متفاوتی داشتند ، که با نوع خاص زره بالاتنه یکسان بودند.

اُکِگاوا - دو گوسوگو

در حدود ۱۵۵۰ نوع جدیدی از زره به عرضه رسید ، و به توجه به کل مزایای آن سرعت فوق العاده گسترده شد. این زره ، اُکِگاوا - دو یا زره ایی با لایه های پرچ شده بود. دو نوع اصلی از این زره وجود دارد ؛ تاته‌هاگی^۱ (عمودی) اُکِگاوا - دو و یوکوهاگی^۲ (افقی) اُکِگاوا - دو. معمولاً زره بالاتنه همانند نوع نی - مای - دو با یک لولا در زیر بازو سمت چپ ساخته میشد ، و مشهورترین نوع آن یوکوهاگی اُکِگاوا - نی - مای - دو بود. اُکِگاوا - دو انواع بسیار زیادی داشت. لایه هایی که زره بالاتنه را تشکیل می دادند میتوانستن مستقیم یا مثل پولک ها برش بخورند ، همچنین میتوانستن ، پهن ("الگوی قدیمی") یا باریک ("الگوی مدرن") باشند. سر پرچ ها می توانست صاف یا گنبدی شکل باشد. یک نوع جالب به نام کاسوگای - دو^۳ هم وجود داشت ، لایه ها در این نوع با بست هایی به هم مرتبط بودند و کل زره تاشو بود. با وجود این زره بالاتنه پرچ شده بود ، کوسازوری و سودِ همیشه از لایه

۱ . tatehagi

۲ . yokohagi

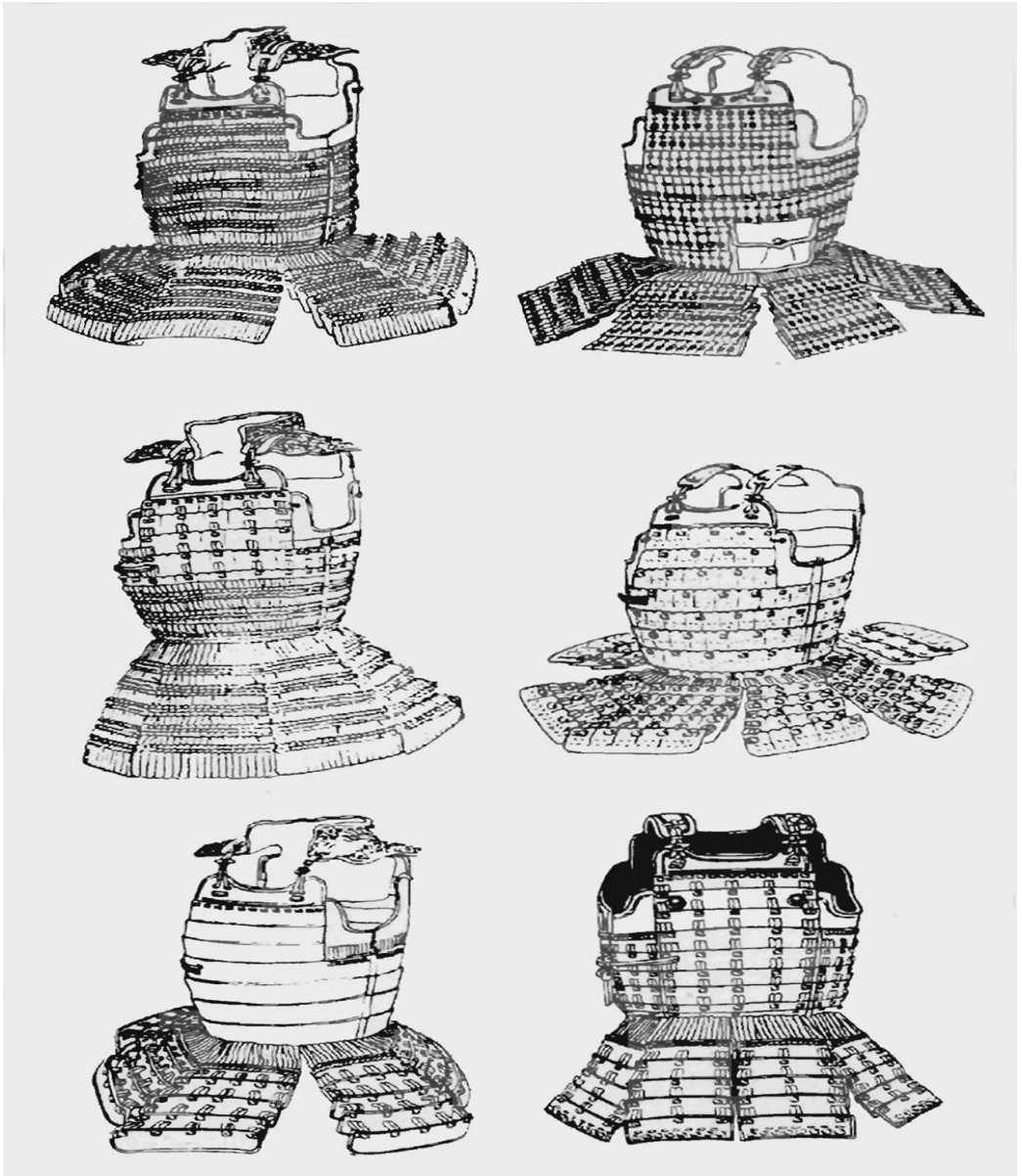
۳ . kasugai-do

های یراق دوزی شده با سوگاک - اُدوشی یا کِبیکی - اُدوشی ساخته میشدند و رنگ لاک استفاده شده برای آنها با رنگ لاک زره بالاتنه یکسان بود. در اوایل اُگِگِاوا - دو گوسوکو زره ایی برای خدمتکارات و آشیگاری بود اما به سرعت در نزد سامورایی ها محبوب بدست آورد. تولید آن ارزان ، نگهداری آسان ، استفاده راحت و اگر بدرستی ساخته میشد در میدان نبرد کاملاً قابل اعتماد بود. البته در خیلی از تولیدات نبود این نوع زره فاقد کیفیت لازم بود.

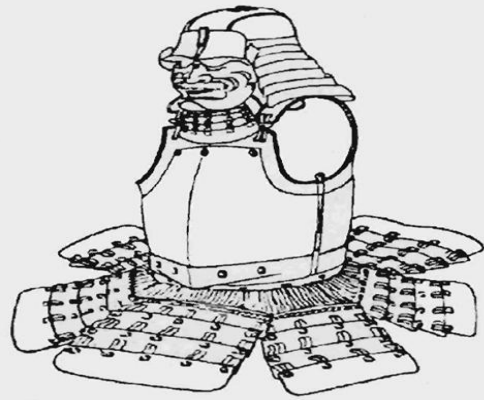
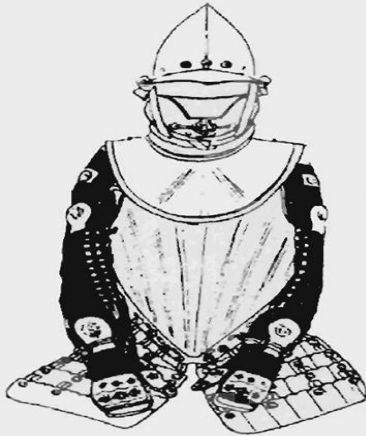
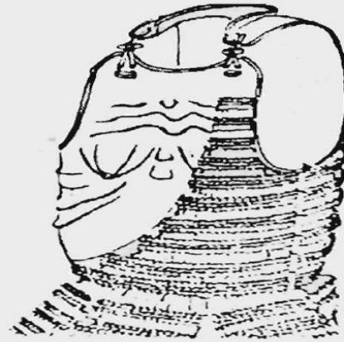
نامبان - دو گوسوکو

نامبان - دو گوسوکو یا "زره وحشیان جنوب" ، در نتیجه برخورد با اروپاییان به وجود آمد. زره سازان ژاپنی به سرعت یاد گرفتن که چطور از صفحه زره اروپایی نمونه ی مشابه ایی تولید کنند و در سال ۱۵۶۰ شروع به ساخت نامبان - دو "ساخته شده در ژاپن" کردند. با اینکه از گستردگی کیفیت برخوردار بودند ، اما همیشه این نوع زره با سامورایی های درجه بالا همراه بود. همه ی آنها از ساختمانی دو بخشی تشکیل شده بودن که شامل بخش پشت و بخش برآمدگی سینه میشد و هرکدام از دو بخش از صفحه فولادی جداگانه ایی ساخته می شدند. همه ی نامبان - دو گوسوکو ها ، چه وارد شده و چه داخلی ، به کوسازوری معمولی ژاپنی ، نوارهای

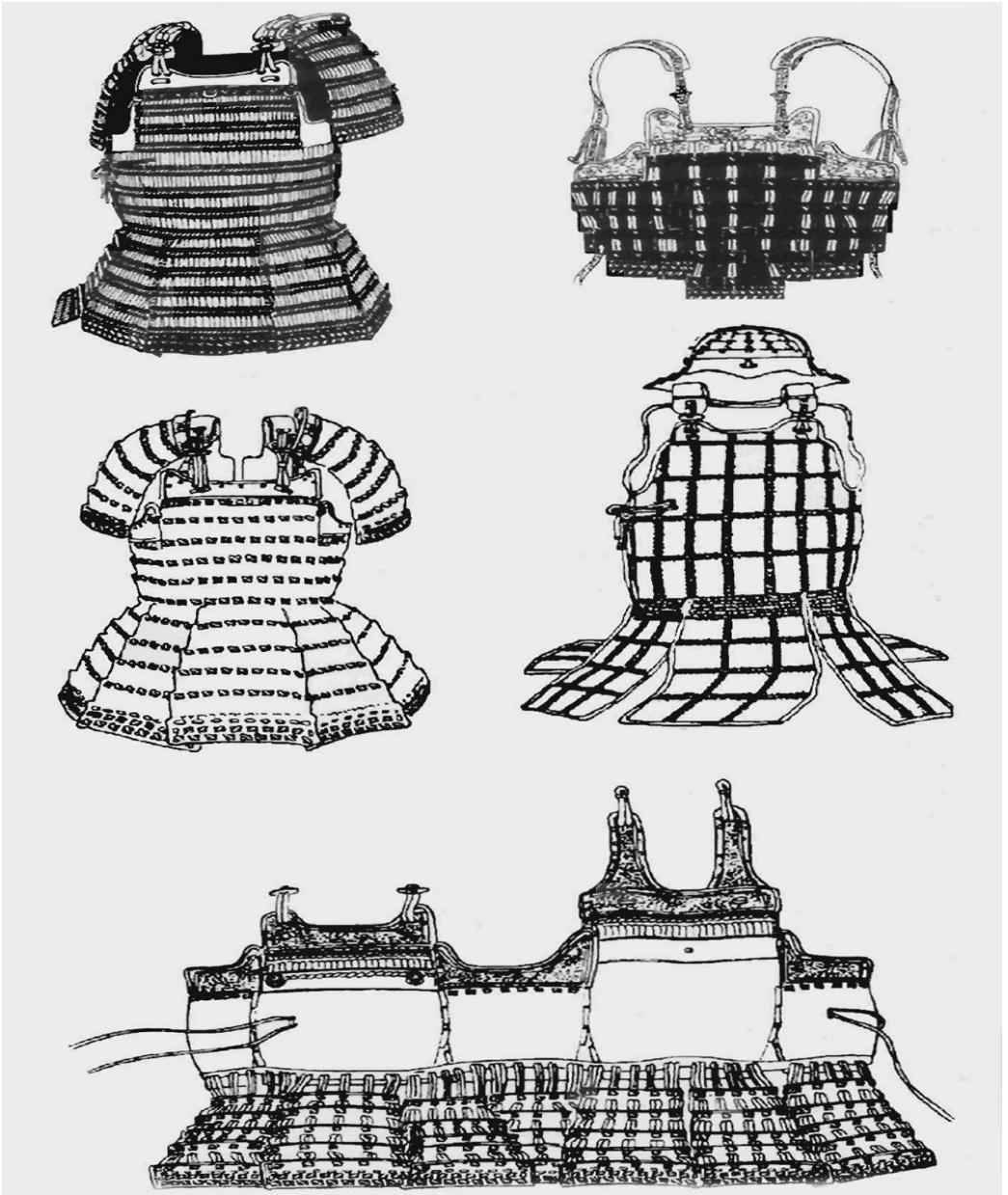
شانه (واتاگامی) و سودِ مجهز بودند و با رنگ قرمز مایل به قهوه
ایی به جای پولیش کاری مد اروپایی کارشان به پایان می رسید.

انواع زره توسی گوسوکو؛ از چپ به راست و از بالا به پایین: ۱. نی مای دو گوسوکو (یک دو مارو ساخته شده در ۲ بخش جلو و عقب)، ۲. اییوزان دو (ساخته شده از لایه های زیاد)، ۳. شکلی از دانگا دو (پراق دوزی مخلوط) که به عنوان یک کوزان کبیکی آدوشی کوشی توری گوسوکو شناخته می شود، ۴. اییوزان هیشیتوجی دو (پراق دوزی صفحات به شکل ضربدری)، ۵. یوکوهاگی اوگیاوا دو (صفحات پراق دوزی شده به صورت افقی)، ۶. موگامی دو (صفحات چندگانه دو به همراه بخش های لولایی)

انواع زره توسی گوسوگو ؛ از چپ به راست و از بالا به پایین : ۱. هوتوک دو (سطح صاف) ، ۲. یوکی نوشیتا دو (صفحات افقی عمدتاً مستحکم) ، ۳. گاکي هارا دو (بدن "شیخ گرسنه") ، ۴. کاتاهادا نوگی دو (ترکیب لباس راهب با شخص) ، ۵. نانبان دو (زره بالاتنه اروپایی ترکیب شده با زره ژاپنی - این نمونه ایی مرتبط با توکوگاوا ایپاسو) ، ۶. واسی نانبان دو (نوعی از نانبان دو اما تولید ژاپن - این مدل هاتومون دو نام دارد)

انواع زره توسی گوسوکو ؛ از چپ به راست و از بالا به پایین : ۱. دو مارو (یک تکه اصلی که به صورت کبکی آدوشی طراحی شده است) ، ۲. هارا آت (زره ای برای سینه ، پهلوها و شکم، که تنها توسط پیاده نظام مورد استفاده قرار می گرفت) ، ۳. فوسوب کاوا تسوزومی هاراماکی (هاراماکی پوشش داده شده با چرم دودی) ، ۴. تاتامی گوسوکو (زره ای با قابلیت تاه خوردن، ساخته شده از صفح فلزی که با استفاده از کوساری {زنجیر} دوخته شده بر روی پارچه زیرین به هم متصل می شوند، به همراه کلاه خود تاشو) ، ۵. گو مای دو (نمای گسترده شده از یک دو پنج تکه)

کابوتو

برای تجهیز ارتش های در حال رشد ، زره سازان اشکال ساده تر کلاه خود را به وجود آوردند. به همین دلیل ، اگر در اوایل دوره سوجی - باچی کابوتو ۲۴ صفحه استاندارد بود ، تنها در چند دهه ی بعد کلاه خود سامورایی های درجه پایین معمولی فقط شش ، هشت ، دوازده یا شانزده صفحه داشتند. دیگر کلاه خود محبوب ، زوناری - کابوتو^۱ (" کلاه خودی به شکل سر ") نام داشت. کلاه خود یارو - کابوتو^۲ از یک صفحه پهن مرکزی ساخته شده که کوشیمای و لبه ی جلو آمده کلاه به آن پرچ شده اند. دو صفحه پهن دیگر شکل کاسه سر (هاچی) را تشکیل می دادند. لایه های سه تا پنج شیکورو با سوگاک - آدوشی ساده یراق دوزی شده بودند. برخی از کلاه خودها تا خورده یا فرو رفته ساخته می شدند. دو نوع جالب از این دسته کلاه خودها ، تاتامی - کابوتو^۳ با صفحات فولادی مستطیلی دوخته شده بر روی یک پارچه پایه و با استفاده از زره زنجیری (کوساری) شکاف های آن پر شده ، و نوع دوم چوچین - کابوتو^۴ ساخته شده از حلقه های فولادی یراق دوزی شده با سوگاک - آدوشی که این قابلیت را داشتن تا با یک حرکت در جایشان ثابت شوند (منظور از حلقه ، صفحات فولادی کشویی هستند). کلاه خود آشیگارو معمولی جینگاسا^۵ ، یک کلاه آهنی یا

۱ . zunari-kabuto

۲ . yaro-kabuto

۳ . tatami-kabuto

۴ . chochin-kabuto

۵ . jingasa

(به ندرت) چرمی با شیکورو پارچه ایی بود . این کلاه خود شکل های متفاوتی داشت و معمولاً تنها از یک صفحه فلزی ساخته می شد . افسران عالی رتبه کلاه خودهایی با ۳۲ ، ۶۴ ، ۷۲ یا حتی ۱۲۰ صفحه با شیکورو و فوکیگااشی چند لایه می پوشیدند. با معرفی زره نوع نامبان - دو گوسوکو ، زره سازان شروع به تولید نامبان - کابوتو کردند. کلاه خودها دارای تنوع بیشتری نسبت به زره ها بودند. نامبان - کابوتو یا "بهبود یافته" کلاه خودهایی بودن که به آنها کوشیماکی و شیکورو اضافه شده بود یا با صفحه فولادی جداگانه ایی ساخته میشدند. در اوایل ژاپنی ها از کلاه خود های اسپانیایی کپی برداری می کردند ، اما بعد از مدتی انواع دیگر نامبان - کابوتو به وجود آمد. موموناری - کابوتو^۱ از کلاه خود اسپانیایی "موریون"^۲ الهام گرفته بود ، بعد از ۲ سال جنگ طولانی در کره ، کلاه خودهای ژاپنی شکل کره ایی به خود گرفتند. یکی از غیر معمول ترین کلاه خودهای ژاپنی کاواری - کابوتو^۳ بود. این کلاه خود در دوره ادو (۱۶۰۳ - ۱۸۶۸) بسیار محبوب شد ، گرچه این کلاه خود قبل از این دوره ساخته شده بود. معمولاً آن را روی یک پایه از زوناری - کابوتو می ساختند. در طول تاریخ اشکال بسیار متنوعی پدیدار شدند ، اشکالی همچون شاخ ،

۱ . momonari-kabuto

۲ . morion

۳ . kawari-kabuto

خورشید ، اژدها ، هیولا ، شیاطین ، پرندگان و بال ها. مشابه آن کلاه خود هاریکاک^۱ - کابوتو^۱ است.

کوت^۱ ، سون آت^۱ و هایدات^۱

در آغاز قرن شانزدهم ، کوت^۱ های قدیمی نوسازی شدند و انواع جدیدی ساخته شد. هدف اصلی تقویت حفاظت از بازوها و دست (مچ دست تا نوک انگشتان) با اضافه کردن صفحات فولادی و کوساری های بیشتر بود. محبوب ترین آنها هم آدا^۲ - گوت^۲ ، شینو^۳ - گوت^۳ (در واقع نسخه ی " مدرن " ا^۴ - شینو^۴ - گوت^۴ کلاسیک است) و بیشامون^۵ - گوت^۵ بودند. تسوتسو گوت^۶ قدیمی همچنان مورد استفاده قرار می گرفت. همه آنها دارای بخش دستکش (تککو) منحنی به شکل های کف دست و انگشتان بودند. برخی از انواع کوت^۱ دارای سود^۱ یکپارچه شده با آنها بودند. گاهی اوقات زره های آستین به هم دوخته میشدن و چیزی شبیه به یک جلیقه کوتاه را تشکیل می دادند. معمولاً برای حفاظت بیشتر برای جلیقه از کیکو استفاده می کردند. به این کوت^۱ ها ، آی^۵ - گوت^۵ گفته میشود. نوع دیگر هان^۶ - گوت^۶ نامیده میشد. این گوت^۱ ها زره های

۱ . harikake-kabuto

۲ . oda-gote

۳ . shino-gote

۴ . bishamon-gote

۵ . ai-gote

۶ . han-gote

آستین ژاپنی معمولی نبودن ، بلکه تنها کف دست و ساعد حفاظت می کردند. اگر چه ظاهر آنها شبیه دستکش های اروپایی است ، ولی این گوت ها از آنها الهام نگرفته بودند. زره های ساق پوش (سون آت) هنوز هنوز نوع تسوتسو - سون آت و شینو - آت قدیمی بودن و تنها یک نوع جدید اضافه شد. به آن ایتتو - سون آت^۱ گفته میشد و شبیه شینو - سون آت بود ، با این اختلاف که فاقد لایه پارچه و محافظ های زانو بود. این نوع سون آت معمولاً در آب و هوای مرطوب پوشیده میشد. در طی این دوره زره ران ها (هایدات) سبکتر شد. که این نتیجه اصلاح ساختمان قدیم هایدات یا استفاده گسترده از زره زنجیری (کوساری) بود. آشیگارو معمولاً بدون سون آت و هایدات می جنگیدند.

انواع دیگر توسی - گوسوکو

انواع زیادی از توسی - گوسوکو وجود داشت. گو - مای - دو^۲ گوسوکو و روکو - مای - دو^۳ گوسوکو زره هایی با ساختمان تاشو ، شبیه نی - مای - دو بودند. زره بالاتنه اولی دارای ساختمان پنج تکه (جلو ، عقب ، چپ و دو لبه که سمت راست را پوشش می داد) و چهار لولا بود ، در حالی که زره بالاتنه دومی دارای ساختمان شش تکه (جلو ، عقب ، دولبه سمت چپ و دو لبه

۱ . ettyu-suneate

۲ . go-mai-do

۳ . roku-mai-do

سمت راست را پوشش میدادند) به همراه چهار لولا بود. دانگا^۱ - دو^۱ ("تغییر کردن گام") ترکیبی از دو زره یا بیشتر بود. قسمت بالایی زره بالاتنه این نوع ، یوکوهاگی اُگِاوا نی - مای - دو (پرچ کاری افقی ، زره بالاتنه دو قسمتی) بود ، در حالی که قسمت پایین زره بالاتنه به صورت یراق دوزی لایه ها با کِییکی - اُدوشیبود. کِیکو - دو نوعی زره بود که به طور کامل از کِیکو شش ضلعی ژاپنی ساخته شده بود. اگرچه این نوع زره هرگز گسترده نشد ، اما ساختمان جالبی داشت. تاتامی - دو زره ایی شبیه به کلاه خودی که در قسمت های بالا توصیف شد ، به صورت تاه خورده است. این نوع زره ساختمانی مشابه کلاه خود داشت - صفحات فولادی دوخته شده به پارچه با فضا های خالی پر شده با کوساری. این نوع زره برای آشیگاری بودند. یوکی‌نوشیتا - دو^۲ تنها زره ژاپنی نام گرفته از یک زره ساز است. به طور معمول این زره نوعی از تاتِهاگی اُگِاوا گو - مای - دو (پرچ کاری عمودی ، زره بالاتنه تاشوی پنج قسمتی) با ساخت بخش های جلو و عقب به صورت صفحات فولادی جداگانه بود . این نوع زره کیفیت بالایی داشت. هوتوک^۳ - دو^۳ و نیو - دو^۴ عقاید بودایی ژاپنی سنتی را نشان می دادند. زره اولی ظاهری صاف داشت ، بدون لایه و پرچ

۱ . dangae-do

۲ . yukinoshita-do

۳ . hotoke-do

۴ . nio-do

کاری ، در حالی که زره دومی ظاهری شبیه پیرمرد گرسنه یا
راهب بودایی را نشان می داد.

فهرست واژگان

آشیگارو کاشیرا^۱: کاپیتان پیاده نظام

آشیگارو کو گاشیرا^۲: نایب کاپیتان پیاده نظام

آشیگارو تایشو^۳: ژنرال پیاده نظام

چو^۴: اندازه ایی برابر ۱۰۹ متر

دایمیو^۵: ارباب فئودال ژاپنی

دو: زره بالاتنه

دو مارو: نوعی از زره که دور بدن پیچیده و در بغل بسته می شود.

ایبرا^۶: تیردان (تیرکمان)

۱. ashigaru kashira

۲. ashigaru ko gashira

۳. ashigaro taisho

۴. cho

۵. daimyo

۶. ebira

گنین^۱ : همراه سامورایی

گو^۲ : اندازه ایی برابر ۰,۱۸ لیتر

گو اُما ماواری^۳ : سوارکار محافظ

هاچیماکِی^۴ : پارچه سر

هایداتِ : محافظ ران پا

هاووری^۵ : ژاکت

هارا - آتِ : زره ایی برای قسمت بالایی بدن و کشاله ران پا

هارا کیری^۶ : مراسم خودکشی

هاراماکِی : نوعی زره که دور بدن پیچیده و از ناحیه پشت باز می‌شود.

جینباوری^۷ : نوعی کت که سامورایی روی زره می پوشید

جینگاسا : کلاه خود سبک پیاده نظام

کاشیرا^۸ : افسر آشیگارو

۱ . genin

۲ . go

۳ . go uma mawari

۴ . hachimaki

۵ . haori

۶ . hara kiri

۷ . jinbaori

۸ . kashira

کاتانا^۱: شمشیر بلند

کِن^۲: طول ۱,۸ متر

کوکو^۳: اندازه ایی برابر ۱۸۰ لیتر

کوت^۴: زره به شکل آستین

کوسازوری: زره به شکل دامن

نوبوری^۴: بنر های عمودی

اوکیگاوا - دو: زره ایی با سطح نرم برای آشیگاری

ساشیمونو^۵: پرچم که در پشت زره نصب می شود

سِنگوکو جیدای: دوره جنگ ایالت ها (۱۶۰۰-۱۴۶۷)

شاکو^۶: طول ۳۰,۳ سانتیمتر

شاشو نو آشیگاری^۷: پیاده نظام کماندار قرن ۱۴ میلادی

سون آت^۸: زره ران پا

واکیزاشی^۸: شمشیر کوتاه

۱ . katana

۲ . ken

۳ . koku

۴ . nobori

۵ . sashimono

۶ . shaku

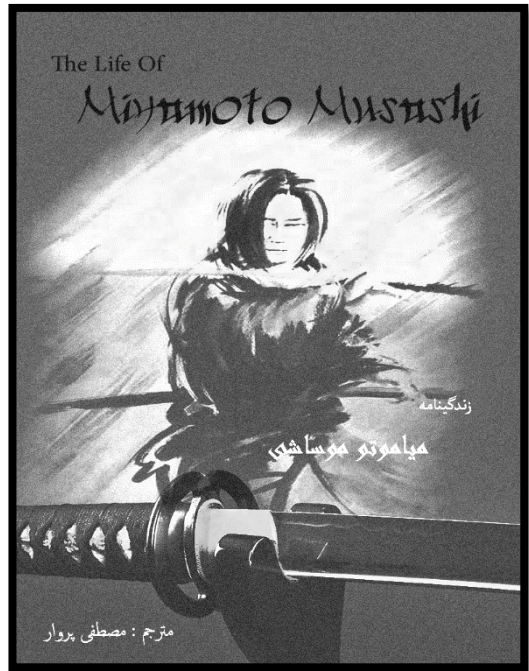
۷ . shashu no ashigaru

۸ . wakizashi

منابع جلد اول :

- ارتش ها و زره سامورایی ، نوشته ایپین باتوملی
- سامورایی اولیه : ۱۵۰۰-۲۰۰ بعد از میلاد ، نوشته اِنتونی جی. براینْت
- زره سازی سامورایی ، نوشته نوسو ک.
- سامورایی : تاریخچه نظامی ، نوشته اِستیفان ترینبول
- رازهای سامورایی : بررسی هنرهای رزمی دوره فئودالی ژاپن ، نوشته آسکور راتی و آدل وست بروک
- سِنگوکا دایمِیو ، نوشته اِنتونی جی. براینْت

دیگر آثار مؤلف :

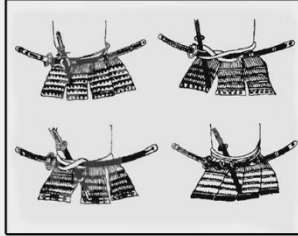

کتاب زندگی‌نامه میاموتو موساشی ، شمشیرزن افسانه ایی ژاپن

(انتشار الکترونیکی)

نیهون نو کاتچو جلد اول - زره های ژاپنی

زره ژاپنی را براساس قدمت می توان به سه گروه اصلی دیگر تقسیم کرد ؛ زره های دوره باستان ، زره های دوره کلاسیک و زره های دوره مدرن . زره های دوره باستان تا قرن دهم میلادی مورد استفاده قرار می گرفتند. تعداد محدودی از آنها باقی مانده اند ، اما می دانیم که ساختمان زره ها در این دوره ، هم پولکی و هم چند لایه بوده است . همچنین می دانیم که برخی از زره های دوره باستان تاثیر گرفته از همتایان خود یعنی اقلیم های چینی و کره ای هستند . زره های دوره کلاسیک ، عمدتاً ساختمانی پولکی داشتند ، از قرن دهم تا پانزدهم میلادی مورد استفاده قرار می گرفتند و به نظر می رسد اختراع ژاپنی ها باشد . در طی این دوره زره ژاپنی ظاهر متمایز خود را بدست آورد و تمام قسمت مورد نیاز زره پدیدار شدند. زره های دوره مدرن دارای تنوع زیادی هستند که از قرن شانزدهم تا نوزدهم مورد استفاده قرار گرفتند. در طول جنگ های فئودالی در قرن شانزدهم انواع بسیار زیادی از زره ها به وجود آمدند. ساختمان زره ها در این دوره عمدتاً از نوع زره چند لایه بود ، اما در طول دوره صلح ادو (۱۸۶۸-۱۶۰۳) ، برخی از زره سازان به ساخت زره با ساختمان پولکی روی آوردند. زره تمام صفحه در اواسط قرن شانزدهم پدیدار شد، و با وجود هزینه بالای آن ، به سرعت محبوبیت کسب کرد.

www.Kenjutsu-Golestan.ir

kenjutsu_golestan@yahoo.com

koryugolestan@gmail.com